

VOR UNGDOM

SPEJDERNES MAGASIN

November
Nº 2. 1917 2: Aarg.

A/S Knud Riise, Skindbeklædningsfabrik,
 Boldhuusgade 1 (ved Stranden).

anbefaler prima Skindbeklædning,
 samt vind- og vandtætte

VINDJAKKER

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe
 Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-
 benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.
 Enkeltmands Forbindparker à 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle og Sports-
 brug er uundværlige for enhver Skoleelev.

Forlang Prislister tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

NØRREGADE 14. — KØBENHAVN K. — TELEFON 3186.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Kakkelovnsmanden

bor

104, Sølvgade 104.

Ring op:

Byen 1102 u.

Chr. Jensen

Nørrebro
 største Lager af brugt Fdtøj
 28, Jægersgade 28

B. D. Leerbech's Eftf.
 Ekvipering til Dreng og unge Herren.
 Reglementerede Marinedragter.
 Grundlagt 1846.
 Holmens Kanal 22. Tlf. Byen 3333

Gardiner & Portierer
 ophænges. MØBLER betragtes.
 11, Helgolandsgade 11.
 1113 x. Telefon Vester 1113 x.
J. WINBERG

**Jeg vasker
 mig aldrig**

med andre Seber end
 den ægte Xeroform fra

Worning & Petersen i Vejle.

Prima
Chesterfield-Lædermøbler
 og engelske do. med Gobelinstof.
 Specialitet: Overpolstrede Nøbler.
A. VELDEN,
 Strandvej 187. Telf. Helsingør 75.

Widunder-Værkstedet

anbefaler sig med
 Reparation af alle mekaniske Maskiner
 samt Instrumenter
Autogen Svejlsning

A. Stepp-Hansen
 Feber Værktojer hos Mr. Smith, Flådeste
 Tornebuskgade 3, St.

Jeg køber altid mit Tøj
 2, Nøjdmalsgade 2.

1. Klasses Herre-Dameskræderi
Reparatørene selv.

J. P. Jonathansen
 10 pCt. Rabat gives,
 naar denne Annonce medbringes.

Amager Dampvaskeri
 Husholdningsvask
 Specialitet: Mandskæftvask
 Hæfter og bringes
L. Hansen, Øresundvej 11-13. Tel. Byen 1113

VOR-UNGDOM SPEJDERNES-MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

Lidt om det obligatoriske Abonnement og Tegningen af ny Abonnenter	Side 1
Ved Lejrbaalet. Spejderchefen	3
Fra en amerikansk Mønstrefabrik	4
Min kære Dreng. Brev fra en gammel Forretningsmand til hans Søn	7
En natlig Oplevelse. Fortælling af V. R. Nendick	9
Vor Ungdoms Billedside	14
Pigespejderne:	
Indendørs Patruljevæbner	16
Uhret og Kompasset	17
Trops-Nyt	17
Fotografisk konkurrencen	17
Husflidsarbejde. Af Aa. H. L.	18
Jysk Spejdersang. Olaf Hansen	19
Det store Slag i Sydsjælland	20
Vort Emblem. K-B-S	21
Fra Divisionerne	22
Lapning og Stopning	24
Majoren paa Hornby. Stifinderopgaven i Hornbæk 1917	25
Udtalelser om Spejderbevægelsen	26
Mit Sommerslot. Gammel Spejder	27
Den literære Rubrik. Torben Frederiksen	28

Lidt om det obligatoriske Abonnement og Tegningen af ny Abonnenter. —

Reglementet.

Til samtlige Divisioner og Tropper sendt et Reglement for Spejdernes obligatoriske Abonnement paa »Vor Ungdoms«.

Lov er Lov — og Lov skal holdes!

Hvad enten det er en Lov eller et Reglement, saa gælder det, at hellere maa et saadant slet ikke eksistere end kun overholdes halvt. Intet er i Længden saa demoraliserende som at arbejde efter et Reglement, der ikke strengt følges.

Derfor beder vi Spejderførerne sørge for, at det udstedte Reglement bliver nøje overholdt indtil de mindste Enkeltheder nu straks fra Begyndelsen.

Lad det hænge op i Tropslokaler og Divisionskontorer og lad ikke Drengenes Pligtfølelse svækkes ved at tillade dem at behandle denne Ordre efter eget Forholdsbefindende.

Der kan maaske være Bestemmelser i Reglementet, som man ikke umiddelbart kan indse Nytten eller Nødvendigheden af. Ikke desto mindre er Reglementet et nøje Udtryk for de Erfaringer Vor Ungdoms Administration har gjort i det forløbne Aar med Hensyn til den nødvendige Forretningsgang.

De Spejdere, der i Troppene og Divisionerne har med Spejder-Abonnementet at gøre, bedes derfor læse Reglementet grundigt igennem og rette sig

neje efter de forskellige Bestemmelser.

Enhver Afvigelse derfor er en Uorden, som altid mærkes og valdes Ledelsen Besvær — og det er der mere end nok af i Forvejen paa andre Omraader! De tre nye Abonnenter!

Løstnet for November Maaned maa være: Hver Spejder 3 Abonnenter!

Det skal være hver eneste Spejders Maade at hjælpe sit Blad paa i denne vanskelige Tid, hvor saa mange Blade maa gaa ind paa Grund af de dyre Priser paa Papir, Clitcheer og Trykning. Ikke alene har vi ikke forhøjet Abonnementet — som alle andre Blade — men Spejderen faar endog Bladet 10 Øre billigere end andre dodelige.

Skal vi bibeholde den »lille Avance«, maa vi ogsaa have den »store Omsætning« — og den skal Spejderne hjælpe os til!

Det var nu den prosaiske, forretningsmæssige Side af Sagen. —

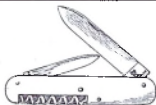
Der er jo ogsaa en nok saa betydningsfuld og mere ideel — nemlig den at med hver eneste ny Abonnent paa Vor Ungdom faar vi en større Kredt i Tale og er i Stand til at skabe en stadig voksende Interesse for Spejderbevægelsen. — Derfor beder vi Spejdere og Spejderførere i November Maaned sætte al Kraft ind paa dette: Hver Spejder skaffer 3 ny Abonnenter paa »Vor Ungdom«!

Prøv

Melba

Cigaretten

Engleske Knive

Sheffield
Østergade
Nº10

STANDARD · FJOLSTRÆDE 40
Aaben 10-7. Telefon Byen 2523 x.

STORT UDVALG BILLIGE PRISER

Prima Hængsler kun 20 Øre pr. 1000 Stk.
NB. Krigs- og Julemærker føres ikke.

Vor Ungdom Spejdernes-Magasin

Nordens største Ungdoms-
Magasin.
Danmarks bedste Dreng-
Blad.

Faa dine Kammerater til at
tegne Abonnement paa Bladet.

Vor Ungdoms Ekspedition: Steen Haasebalchs
Forlag, Købmagergade 26, Kbhvn. Tlf. C. 12 240

DANMARKS POPULÆRESTE
UGEBLAD

Læs hver Uge om
Knold og Tots
eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARK,

Bog- og Papirhandel.
FJOLSTRÆDE 38 (Hjørnet af Nørrevold)

Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

A/S FOTO-AMATØREN,
Nørrevold 64. Telefon Byen 5619

anbefaler sig med sit fotografiske Arbejde,
hurtigst, bedst og billigst.

Spejdere 2% Rabat

Spejdere 2% Rabat

Spejder-Litteratur
dansk og udenlandsk
Vor Frue Boglade

Carl Theodor

Nørregade 13

Englands fineste
Cykle

Humber

fabrikeret af:
Humber Ltd., Des-
ton and Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.	Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Dronningen af England.	— Kongen af Spanien.
— Kongen af Norge.	— Shahen af Persien.
— Dronningen af Norge.	— Sultanen af Marocco.
— Kongen af Italien.	— Emiren af Afghanistan.

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

Den tusende Mand.

One man in a thousand, Solomon says,
Will stick more close than a brother.
And it's worth while seeking him half your days,
If you find him before the other.
Nine hundred and ninety-nine depend
On what the world sees in you,
But the Thousandth Man will stand you friend
With the hole round world agin you.

'Tis neither promise nor prayer nor show
Will settle the finding for 'ee.
Nine hundred and ninety-nine of 'em go
By your looks or your acts or your glory.
But if he finds you and you find him,
The rest of the world don't matter;
For the Thousandth Man will sink or swim
With you in any water.

You can use his purse with no more shame
Than he uses yours for his spendings;
And laugh and mention it just the same
As though there had been no lendings.
Nine hundred and ninety-nine of 'em call
For silver and gold in their dealings;
But the Thousandth Man he's worth 'em all,
Because you can show him your feelings.

His wrong's your wrong, and his right's your right
In season or out of season.
Stand up and back it in all men's sight
With that for your only reason!
Mine hundred and ninety-nine can't bide
The shame or moching or laughter,
But the Thousandth Man will stand by your side
To the gallows foot — and after!

For at vide hvad Venskab er, maa man have været i en Situation, hvor Foderposen var tom og have delt den sidste Skorpe med en anden — eller i alt Fald noget lignende i den Retning.

Man sidder ikke og bliver dundrende gode Venner ved en Kop Chocolate.

Et LejrLiv, hvor Formiddagen gaar med at spise Kirsebær og Eftermiddagen med at have ondt i Maves, skal ikke føre Folk sammen, — men kom under en Fører, der giver dig noget at bestille, der sørger for, at i i det mindste et Par Gange paa saadan en Tur bliver trukket rigtig regulært igennem, saa skal du se, saa faar Riben en anden Lyd.

Vi vil allesammen gerne have en rigtig god Ven — men gøre noget for det, ligefrem udsætte sig selv for Savn og Ubehageligheder af den Grund, det er for meget for langt. — Det er det maaske ogsaa, men det er bare naivt at tro, at man selv faar nogen virkelig Glæde ud af det, før man gør dette.

Sagen er den: hele Glæden ved Venskabet bestaar i at give, ikke i at modtage. Det kan være meget godt, at denne lille Rekrut af lutter Hengivenhed kommer og bærster ens Støvler, man kommer alligevel først til at synes rigtig om ham, naar man-faar taget ham ved Vingebeinet en Gang han er ved at styrte af Træthed og man en lille Tid forsøger sin egen Byrde med hans Rygsæk.

Og det følger saa ganske af sig selv, at man ikke forinden spørger — »hvem er din Fa'r, lille Ven,« og »hvor gaar du i Skole?« — Vi bærer jo den samme Uniform, han og jeg, vi har de samme 4 Mil foran os inden Dagen gryer, hans Mave er nøjagtig lige saa tom som min.

Han er min lille Kammerat, han er min Ven og Lidelsesfælle. Hvad kommer Resten mig ved! — »Kom her med Rygsækken, Dreng, og lad mig høre din Mening om Krigen.«

Det er ved Lejrbaalet og paa Vandsdringen, frem for noget andet Sted, man finder den Tusinde Mand, Kipling taler om, og — — — der er ingen ting i Verden som — den Tusinde Mand.

Penge, Magt, Ære, Berømmelse — hvad er det altsammen?

»Eudoxia, kyl dine Vaskebaljer til Hekkenfeldt, og kom her, tag fat; Hæng op paa Væggen Kors og Medaljer,

Paradekaarde og Tresschat.

Hæng det, hvormed jeg min Muse kniber, den gamle Guitar, halv sort af Støv, og rundt omkring den de Merskums-piber, hvorefter jeg ryger mig ør og døv.

Hæng op forskellige rare Dele af Rang og Velmagt, saml Alting, saml en stor Trofæl — og midt i det hele hæng saa mig selv blandt det andet Skram!!

Thor Lange er ogsaa en Mand, der kender lidt til Livets virkelige Værdier.

Jeg er ikke nær saa erfaren som disse to, men jeg siger alligevel:

— har du en Ven, saa vær ødsel! Streud med begge Hænder af, hvad du har. Lad om fornødent det hele ryge — et ordentligt Venskab er mere værd end hvad som helst.

Og kommer der en sur Pessimist og siger: »Gør det ikke! Du bliver bare skuffet. Han fortjener det ikke, denne Fyre — saa le kun højt og hjærteligt, sig til ham, at der er flere Regningsarter end Rentesregning, sig hvad du vil, han forstaar dig alligevel ikke. Tag din høje Hat og gaa, — — sig ham, at »der er intet i Verden som — den Tusinde Mands«.

Plumbike

Fra en amerikansk Mønsterfabrik

Idelle Lærninge- og Arbejderforhold

Den moderne Stordrift har mange mørke Sider og ikke mindst den, at Arbejdsgiveren er kommen ud af det intime Forhold, han i tidligere Tid som »Mester« stod i til sine Folk.

Dengang opdrog og uddannede »Mestere« personlig de unge Lærninge og satte en Ære i at gøre dygtige Mænd af dem, og Svendene, som han selv arbejdede sammen med, kom han ret naturligt i et personligt Forhold til.

Under den hurtigt opblomstrende Storindustri blev ogsaa selve Arbejdet kun en Handelsvare. Det gjaldt blandt andet at faa saa meget ud af Arbejderne som muligt til den billigste Pris, og mange Steder blev de hjerteløst behandlet og skammeligst udnyttet.

Mesteren med de faa Svende var bleven Storfabrikant med Hundreder eller Tusinder af Arbejdere, som han stod fjærnt og følte sig højt hævet over, og hvem han kun havde Interesse i at faa til at arbejde saa meget og saa billigt som muligt.

Dog har man rundt omkring fra hele Verden mange Eksempler paa, hvorledes store Industrimænd viser

Interesse for deres Lærninge og Arbejdere og bestræber sig for at gøre Forholdene saa gode for dem som muligt — og det er næsten altid Mænd, som selv har arbejdet sig frem. —

En norsk Industrimand, E. F. Arnesen, har i »Norsk Tidsskrift for Håndværk og Industri« fortalt om Forholdene paa en saadan Mønsterfabrik, som han besøgte paa en Studierejse i Amerika.

En Kæmpevirksomhed.

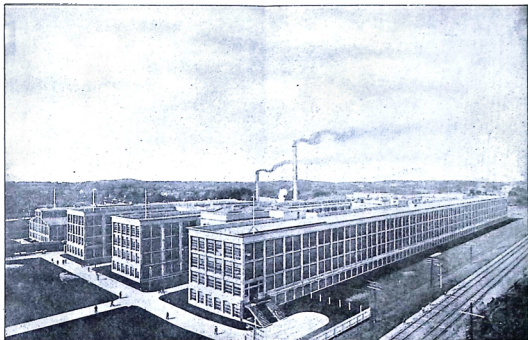
Det er The United Shoe Machinery Company, der ligger i Brewery ved Atlanterhavet, ca. 20 engelske Mil fra Boston. Den er bygget af store Granitkvadre, men selve Granitmassen ser man iøvrigt ikke stort til, thi ca. 75 à 90 pCt. af Murskladerne bestaar af Glas. 5 Hovedbygninger, hver ca. 300 à 400 Meter lange og 20 Meter brede, strækker sig i mange Etager ved Siden af hinanden.

Denne Fabriks uhyre Størrelse, det Udlanssystem, den har organiseret overfor sine Produkter, og dens talrige Velfærdsindretninger til Bedste for Ar-

bejderne gør Virksomheden til noget ganske enestaaende. Fabrikken, der tilvirker alle Slags Skotøjsmaskiner, har Afsetning næsten til alle Verdens Skotøjsindustrier men dog et ganske særligt godt Hjemmemarked, idet Amerikanerne vist nok er Verdens mest skotøjsforbrugende Folk. Dette Lands Skotøjsforbrug er ca. 300 Mill. Par om Aaret eller ca. 3 Par aarlig pr. Indbygger.

Stordrift og Trustdannelse.

Denne mægtige Forbrug kræver selv fuldstændig et tilsvarende Antal Skotøjsfabrikker, og disse atter en mægtig Skotøjsmaskinindustri. Mærkeligt nok tæller denne Industri ret faa Fabrikker, og kun en eneste heraf fremstiller alle de Maskiner som anvendes i Fodtøjsindustrien. Denne Fabrik er The United Shoe Machinery Co. (U. S. M. Co.). Dette Firma bestod oprindeligt af tre forskellige Kompagnier, The Good Year Shoe Machinery Co., som hovedsagelig lavede Maskiner for Syning af Saal til Overlæder, The Lasting Machinery Co., som lavede Maskiner for

Moderne Industrivirksomhed: Verdens største Sko- og Maskinfabrik.

Strækning af Læderet over Læsten, og The Mc. Kay Shoe Machinery Co. med Maskiner til at fæste Saalen og Overlæderet sammen. Disse tre Selskaber blev slået sammen til det ny Firma, der fik en Kapital paa 38 Mill. Dollars, og som blev dominerende i Sko- og Maskinfabrikationen. Sin fremtrædende Position har Fabrikken ikke blot bevaret, men stadig udvidet, og der findes næppe mange Sko- og Maskinfabriker ikke blot i Amerika, men i hele Verden, hvor ikke dens Maskiner er i Anvendelse.

Geniernes Opholdssted.

I en af Bygningernes øverste Etager ligger en Afdeling, hvortil Adgangen er forbudt almindelige dødelige. Det er Geniernes Opholdssted, thi her sidder i hver sit Rum udstyret med alle de fineste Hjælpemidler særlige Opfindere og konstruerer nye Maskiner eller forbedrer bestående Typer. Ved Siden heraf findes de øvrige Tegnekontorer med uhyre ildfaste Rum i Midten for alle Originaltegninger. I Forbindelse hermed findes endvidere eget Bogtrykkeri, Lyskopieringsanstalt

o. l. Fabrikken har sit eget Museum, en mægtig Sal, fyldt med ca. 2,000 Maskiner af alle mulige Slags, hvoraf ikke to er ens. Det er Eksemplarer af hver Maskintype, der er udgaaet fra Fabrikken i Tidens Løb.

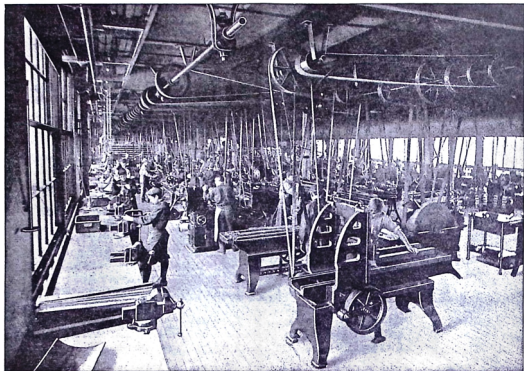
Gode Arbejderforhold.

Af Indretninger til Arbejdernes Bedste har denne Fabrik, som iøvrigt saa mange andre af de store amerikanske Industrivirksomheder, overordentlig smukke Eksempler. Fabrikken har sit eget Hospital, selvfølgelig særlig beregnet for Ulykkestilfælde o. l. I store, lyse Madsale med Plads til ca. 700 Personer serveres Middagsmad for Arbejdernes og Funktionærernes for en Pris, der kun akkurat dækker Fabrikens Udgifter til dette Formaal, saaledes at Arbejderne faar baade god og billig Mad. Ved Siden heraf findes Hvilerum med behagelige Stole, Sofaer, Piano, Bøger o. s. v., hvor Arbejderne kan tilbringe deres Fripavser.

Lærlingenes Uddannelse.

Men ogsaa i andre Retninger søger Fabrikken for sine Arbejdere, nemlig

ved at opdrage sine Lærlinge selv. Dette foregaar i en hel lille Skole, der er anerkendt af Staten og staar under offentlig Kontrol. Her indvies Drengene i Alderen fra 14—18 Aar — efter først at have gennemgaaet en bestemt Skolegang — i Teknikens Mystier og lærer disse praktisk at kende. En særlig Sal er indrettet med Maskiner af alle Slags, og Fabrikken holder dygtige Fagfolk til Undervisning og Instruksion. Drengenes Arbejde gaar efter at være godkendt ind i den daglige Produktion og betales med Halvdelen af, hvad den voksne Arbejder vilde faa for det samme Arbejde, medens den anden Halvpart gaar til Skolens Drift. Denne Skole koster selvfølgelig en Del Penge, men selv om Kompagniet herved har Udgifter, saa opdrager det dog selv sin Arbejdestab og faar sit Udslag hundredfold igen. En Uge arbejder Drengene praktisk, næste Uge kommer et nyt Hold ind i denne Afdeling, medens det første gaar tilbage til Byens Skole, hvor Drengene lærer Matematik, Sprog, Handelsmetoder o. s. v., — i Sandhed en enestaende Opdragelsesmetode! Vejen til Fremtiden aabnes let

Moderne Skolestue: En Hal i Fabrikken Læringskole.

og bred ved en praktisk Træning i alle de Ting, der senere vil gøre enhver af disse unge Fyre til udmærkede og nyttige Samfundsborgere.

Arbejderboliger m. m.

Det er en Selvfølge, at en saa moderne Fabrik med Hensyn til Toilet- og Garderobeforhold, Ventilation o. l. er *up to date*; Ilgeledes at Fabrikken har opført egne Hjem for sine Arbejdere, kolonivis byggede Smaaavillaer, med Have omkring. Paa meget lempelige Afbetalingsvilkår lader Kompagniet efterhaanden Arbejderen blive Herre i det Hus, hvor han bor, hvis han maatte ønske dette. Ogsaa et Klubhus, Forsamlingshus, er opført for Arbejderne, indeholdende Spisesal, Dansesal, der kan laves om til Teatersal, Opholdsrum, o. l., og udenfor findes Tennis- og Fodboldbaner, Skydebaner og nede ved Søen Baadehavn med Motor- og Robaade — og alt dette, baade selve

Huset og Parken omkring, staar til Benyttelse for enhver Funktionær, høj eller lav, mod en aarlig Afgift af kun 1 Dollar pr. Medlem. Atter et Bevis paa dette Kompagnis Forudsæenhed med Hensyn til hvad der svarer Regning, ikke blot at have sunde og raske Arbejdere, men ogsaa at have dem glade og tilfredse. Det er i denne Retning, at det gensidige Forhold mellem Over- og Underordnede nødvendigvis maa udvikle sig, »intelligent industrial cooperation« som det kaldes i De Forenede Stater.

»Mesteren« for det hele.

Sjælen i hele dette storartede Foretagende er Selskabets nuværende Leder, S. W. Winslow. Han staar som en udmærket Type paa den moderne amerikanske Industrimand, der er kommet ud over det Stadium, hvor man blot anser Industrien som Vejen til at »lave Dollars«, og som forbinder en Entu-

siasme for Arbejdet med Ærgerrighed i sine Idéer, der gaar ud paa at skaffe Arbejdsglæde hos den højeste som den laveste og derved skabe den Solidaritet i Arbejdet, som ikke kan og bør undværes. S. W. Winslow har arbejdet sig selv op. Hans Fader var Sømænd, men begyndte siden et Skomager-værksted, som han udvidede med et Par Maskiner til en lille Fabrik, hvor Sønnen fik sine første Kundskaber i Skotøjstilvirkning. Siden kom han til U. S. M. Co., hvor han fra en Stilling til 3 Dollars om Ugen har arbejdet sig op til nu at være Præsident for Selskabet. Som et Minde for Kompagniet og ham selv, og som et Eksempel paa det gamle Ordspørg om »at enhver er sin egen Lykkes Smed,« staar endnu den Dag i Dag det lille Hus, hvor Winslow først lærte Faget at kende, paa en af de aabne Flader midt i det uhyre Fabrikkompleks til daglig Beskuelssse og Symbol for Fabrikens unge Mænd.

København, d. 1. Oktbr. 1917.

Hr. Grosserer Georg M. Madsen jun.
Stavangergade 7.

Min kære Dreng!

Dette er det sidste Forretningsbrev, du faar fra din gamle Fader.

I Morgen tidlig, naar du træder her ind paa Kontoret, er du dets Chef, og samtidig begynder jeg paa en lille Ferie, der vil vare Resten af mine Dage. Denne Afrejse har jeg truffet for længe siden, men meddeler dig den først nu. Man skal ikke tale for tidligt om sine Bestemmelser.

Naar jeg hermed siger mit Kontor Farvel, saa er det for at byde Ungdommen Velkommen i den gamle Mands Plads. Det er ikke, fordi jeg synes, at jeg nu har slidt nok, thi jeg har aldrig slidt, jeg har arbejdet; og jeg har ikke betragtet det som en Pligt, men en Rettighed, som Livet gav mig. Og naar jeg nu om en halv Time slukker Kontorets elektriske Lamper og rejser mig fra den gode, trofaste Stol og lægger dette Brev til min Søn paa den blanke Bordflade foran mig, saa er det med Fred og Glæde i min Sjæl, fordi jeg kan vende mig mod Stolen og sige til den saa særligt som en Ven til en Ven: Tag godt mod ham, der kommer i Morgen, thi han er Pladsen værd.

Ja, min Dreng, du er den Plads værdig, som du faar, og du kan ikke gøre din Fader nogen større Glæde end at gaa ind til den med samme Følelse selv.

Men jeg er jo en gammel Mand, og vi gamle vil saa gerne snakke Guld-korn; saa lad dette da være den sidste Gerning, jeg gør for vort gamle Hus »Madsen & Madsen« at sidde her i Aften og holde en lille Tale til Husets nye Chef

Min kære Dreng

En kendt københavnsk Forretningsmand paatænker den 1. Oktober at trække sig tilbage fra Forretningen og har i den Anledning til sin Søn skrevet et Brev, hvoraf en Afskrift ved en Indskreption er kommet os i Hænde.

(Efter en Kronik i »Politikens«.)

og give ham de sidste Ord med paa Vejen.

Ser du, min dygtige Dreng, det første, jeg lagde Mærke til, da du traadte ind her i Arbejdet, var, at du ganske af dig selv kom præcis hver Morgen. Det gjorde mig godt at se: thi Punktighed er Forretningslivets Sjæl. Og det næste, jeg saa med Glæde, var, at du ikke hver Dag rejste dig og lukkede Bøgerne Kokken 5 præcis; thi da forstod jeg, at du ikke var af den Slags, som disse dygtige Amerikanere kalder en »clock-watcher«, en, der sidder hele den sidste halve Time og passer paa Urviseren og sætter Punktum i det Sekund, da Klokken er fem — enten han er færdig eller ej.

Saa sagde jeg med hemmelig Glæde til mig selv: Min Dreng er født med det! Og i min Tilfredshed bestemte jeg, at jeg hver Dag vilde give dig en af mine egne gode, prøvede Læresætninger og dermed udvikle og dygtiggøre dig til en værdig Chef for vort Hus.

Men jeg fik aldrig afleveret mine mange Guld-korn; thi jeg syntes, at jeg skulde vente dermed, til du behøvede dem — og du behøvede dem aldrig. Saa gæmte jeg dem for mig selv, skrev dem trofast op ét for ét i en lille Bog, som jeg kaldte »Guldbogens«, fordi jeg tror, at

dens Lære giver Guld; og denne Guldbog ligger nu for mig her, og jeg plukker lidt ud af den rundt omkring og skriver det ned i dette Brev, der altsaa er min eneste literære Arv til dig; og af den kan du give til andre, hvad du selv synes, de behøver.

Her staar nu f. Eks. allerforrest: Den, som ikke generer sig for at komme for sent til sit Arbejde, har altsaa ingen Respekt for det. Og saa staar her: Orden og Akkuratessen er Forretningsmandens Alfa og Omega. Det var det første, jeg skrev til dig.

Men jeg blader videre: Du skal udføre dit mindste Arbejde lige saa omhyggeligt som dit største. Man kan tjene mere ved at lave en god Knappemaal end en daarlig Dampmaskine. Selv om du kun har en lille Stilling, maa du være arvaagen i Arbejdet; thi en gøende Hund er til større Gavn end en slumrende Løve.

Hold dit Skrivebord blankt. Lad ikke Papirerne ligge dér og samle Støv og daarlig Samvittighed, mens de længes efter at blive ekspederet. Det er et godt Ord, min Dreng! Etatsraad H. N. Andersens Skrivebord er altid blankt.

Saa kommer der paa næste Side noget ganske særligt: Opsæt aldrig! Vi har ikke noget bedre Ord paa Dansk. Englænderne heller ikke; de kalder det »never defer«. Jeg husker, at det stod paa gamle Philip W. Heymanns Rødvinsglas — og dér kunde det jo passe meget godt. Men ikke paa et Kontor — det lyder ikke som et Hornsignal med Trommer! Disse dygtige Amerikanere siger det med mere Klæng; de skriver paa deres Væg: Do it now! Og du kan tro, at hele den nye Verden stod ikke dér, hvor den staar, hvis Ordet var blevet hæns-

gende paa Væggen uden at trænge ind i Hjertene; thi Hemmeligheden ved at gøre sit Arbejde nu er ikke blot, at saa bliver det gjort og gjort godt, men ogsaa den, at naar Arbejdet er fra Haanden, saa har man Haanden fri og kan bruge den til noget andet.

Thi glem ikke, min Dreng, at Arbejdet, det er ikke hele Livet. Det er en daarlig Arbejder, som ikke bruger sin Fritid og Hvile til Glæde. Det bliver i alt Fald en daarlig Arbejder i det lange Løb; en træt og ideofattig Mand.

Ja, her staar mange Ting, baade store og smaa. *Skriv altid tydeligt, staar der.* Det maa jeg vist have tænkt, for vi fik Maskiner paa Kontoret; men det passer godt endnu. Det skrevne skal nemlig ikke alene være let at læse — utydelig Skrift er en Fornærmelse mod den Mand, hvis Tid skal spildes med Læsningen — men det skal ogsaa være let at forstaa.

Skriv klart, har jeg ment, og skriv kort. Ikke paa den Maade, at det ser køligt og fremmed ud. Vær aldrig bange for at skrive »Deres ærbødige« i Stedet for »Deres ærb.« De fem Bogstaver, du sparer i Tid og Blæk, kan blive kostbare.

Vær hellig i en Telefon. Først mod Damen. Hun er jo en Dame. Dernæst mod den, som du skal snakke med. Hvis du siger noget uvenligt til ham, saa husk, at han ikke kan se paa dit Ansigt, at du ikke mener det. Ring aldrig af uden Farvel. Hvis du bliver arrig og »smækker Telefonen paa«, som det hedder saa kønt paa københavnsk, saa har din Kontrapart Lov til at sige, at du havde Uret — foruden at du har slette Manerer.

Vær i det hele taget yndelig mod Mennesker. Det kommer igen. Og vil du være grov, saa bliv bare

ikke hidsig. Vær grov paa en stille Maade. Virkningen er forførdelig.

Det er ogsaa smukt at være beskedet, baade smukt og klogt; men det er sjældent. Jeg traf en Mand den 21. Marts 1903. Han var det.

Længere henne i Bogen, da jeg har været mig mere til at forme mine Raad som virkelige Ordsprog, staar der saadanne Ting som:

Hver eneste Øre, du tjener til din Chef eller sparer for ham, er ham til Glæde og dig til Stolthed.

Den store Forretningsmand har aldrig travlt, den lille aldrig Tid.

Man har altid Tid for sine Kundeder.

Den, der er dygtig til at finde paa Undskyldninger, er udygtig til hele Resten.

Hvem er den bedste Mand i Forretningen? Det er ham, som alle spørger efter.

Betragt en Veksel som et helt lig Papir; ellers kan det blive et farligt Papir.

At tale med Folk og at kunne tale med Folk — det er to Ting.

Den Forretning, hvis Bøger ikke holdes i Orden, bliver aldrig nogen Glæde — for Ejeren.

Der er to Slags Økonomi: den passive, at spare, og den aktive, at tjene. Med andre Ord: Man skal ikke leve af, hvad man sparer, men af, hvad man tjener. Eet er Bog at føre — et andet Regnskab at føre staa.

»Handelstalent og Handelsgeni er to Ting«, sagde en Ven af mig, som var Apoteker. »Kan du sælge en Mand et Mavepinepulver, naar han har Mavepine, saa har du Talent. Men gaar han ud af din Butik med et Stoppepulver i den ene Haand og et Åfkræftsmiddel i den anden, skønt han ingenting fejler — saa har du Geni.«

Det var nu mere en munter His

torie. Men senere hen begynder Alvoren igen.

Arbejd, som du skulde leve evigt. Lev, som du skulde dø i Morgen.

Hvis du ikke er tilfreds med din overordnede — Gud ved, om han saa ikke er dygtigere end du?

Arbejd, som du var uundværlig — men husk, at det er du ikke.

Du kan maaske komme til at røbe en af dine egne Hemmeligheder, men aldrig en af Forretningens.

Og saa én, som er god: Det er ikke nok at have Uret; man bør ogsaa være høflig.

— — — Ja, min Dreng, jeg er saamænd stundom gaaet saa vidt, at jeg har skrevet smaa Vers til dig i min Guldbog. Vil du høre et Par?

Hver Kunde skal du behandle saa godt, som var han din bedste Ven, kun derved kan du regne med, at Kunden kommer igen.

Den mindste Fejl kan volde Mæn og stor Fortræd, fordi at 0 sat foran 1 er 1, men bagved er det 10.

En Øre er en Draabe, men gaar en Øre tabt, saa husk, at Verdenshavet er kun af Draaber skabt.

Den Mand er ikke stort bevendt, der praler af sin Hjerne, thi det er kun den runke Nød, der der rasler med sin Kæmpe.

Og et Par smaa Anekdoter har jeg noteret, som du kan fortælle til Folk, der trængerertil. Der er Historien om min første Chef, som var Ordens-Idiot, det vil sige, han spildte sin Tid med unødvendige Registreringer og med at gøre alting skriftligt. Vi lavede den Vits-tighed om ham, at han en Dag kom med alle Konvolutterne fra den Dags Post og gav mig dem og sagde: »Aa, hør Madsen, vil De

lægge alle disse Konvolutter i Bogstavorden og saa brænde dem».

Eller denne: En Forretningsmand søgte en Kontorist. Der mødte flere Aspiranter. For at gøre en Prøve stillede Forretningsmanden dem følgende Spørgsmaal: »Hvad vilde De gøre, hvis De havde skrevet forkerkt i en Hovedbog?« En vilde forsøge Vidskælæder, én Radérgummi, én Radérkniv, én vilde simpelt hen rette, og én vilde gøre en Modpost. Men den, der blev sidst adspurgt, svarede: »Jeg forstaaer ikke Spørgsmaalet, thi hvorledes kan man skrive forkerkt i en Hovedbog?« Han fik Pladsen.

Op saa staar her den morsomme Historie, man i sin Tid fortalte paa Børsen om ham, Direktøren for det store Dampskibsselskab. Han tilfaldt en Dag samtlige Selskabets Kontorchefer til Møde. Da de alle var samlede til den fastsatte Tid paa Direktørens Kontor, traadte denne ind og satte sig ved sit Skrivebord. Han tog sit Uhr op af Lommen og lagde det foran sig paa Skrivebordet. Derefter fremtog han en Smørbrødspakke og en halv Flaske Øl og gav sig i Lag med at spise Frokost. Da han var færdig, gaa han paa Uhret og sagde til de forbavtede Kontorchefer: »Ja, mine Heerer, jeg bruger akkurat 17 Minutter til min Frokost. Det var kun det, jeg vilde sige Dem».

Se, min Dreng, saadan har jeg sidet og skrevet rundt omkring i min lille Bog, og her har jeg alt saa plukket et Par af Guldskornene ud. Men nu er mine Øjne ogsaa trætte, og jeg vil ikke blive sentimental over at skulle gaa bort fra mit gamle Kontor.

Hvis du behøvede alle de Raad, jeg har skrevet her, saa vilde jeg

EN NATLIG OPLEVELSE

AF V. R. NENDICK

Det banker paa Væggen.

»Jeg skal love for, at den Sky vil give Regn,« bemærkede Mikael.

»Ikke med den Vind,« mente Harald, som fulgtes med ham henad Landevejen.

De var lige udenfor Købstaden, og bag dem strakte den store Græsmark sig, i hvis ene Hjørne en klar Ild blusede, Lejrbaalet. Et Stykke derfra stod det hvide Telt, under hvis Lærred Reuten af Patuljen sov de trættes Søvn.

Et pludseligt Vindstød rev Haralds Hat af Hovedet. Han fór af Sted efter den og kom leende tilbage. Men pludseligt skiftede hans Ansigtstryk, og han pegede mod Lejren:

»Sel Teltet!»

Mikael vendte sig om. Teltet var væk, Ogsaa Baalet var slukket. De

ikke gaa saa rolig og rank herfra. Men jeg er sikker i min Sag; du trænger ikke til dem selv, og derfor skal du give dem til andre.

Saa er de ikke skrevet forgæves.

Din Fader

Georg M. Madsen sen.

styrtede ned til Lejren og fandt de fire søvndrukne Kammerater paa Benene. Teltet laa lige oven i Baalet.

»Ødelagt!« raabte Harald og rev det brændende Telt ud af Baalet og rullede det sammen, saa Ilden slukkede. »Vindstødet har revet det løst og kastet det lige oven i Baalet.»

»Saa maa vi klare os uden det i Nat,« sagde Robert, Patuljeføreren, der var kommet til for at besigtige Skaden. »Vi har jo ogsaa vore Tæpper.»

Faa Minutter efter var de fire atter faldet til Ro.

Saa faldt der een Draabe, der faldt to, der faldt mange. Stormen stilnede af, et Lyn senderflængede den mørke Himmel. Tordenen bragede over Hovederne paa dem, og det øste Vande ned.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortinllit i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter føres.

***** »SANA« *****
Telf. 5650. Skindergade 28

En Cyclist sprang af ude paa Vejen og søgte Ly under en Busk.

I ti Minutter strømmede det ned, saa holdt det op lige saa pludseligt, som det var begyndt, og Cyclisten traadte atter frem paa Vejen.

»I maa jo være ganske grønnbleddet,« mente han. »Hvad vilde I sigle til en Smaale Tag over Hovedet?«

»Det vilde være uhyre velkomment,« sagde Robert, som stod og vred sit Tæppe.

»To hundrede Meter fremme ad Vejen ligger der tre Huse paa høje Haand, lige før I naar Byen. Det tredje Hus er tomt,« sagde den fremmede.

»Men hvad vil Ejeren —, begyndte Robert.

»Jeg er Ejers af Huset,« afbrød Cyclisten ham. »Dørrne ud til Vejen er laaede, men Bagdøren er aaben. Der ligger rimeligvis ogsaa noget Brænds, saa I kan lave jer en Ild til at varme jer paa.«

Han var sprunget paa Cyklen og var væk, inden Robert naaede at takke ham. Spejderne fik hurtigt deres Grejere pakket sammen og marcherede frem mod Byen. De naaede de tre Huse, hvorfra det ene var meget forfaldent, medens de to andre var nyere og med Butikker. Det ene med en Pantlaanerbutik; det andet var tomt. Drengene anbragte Ranslerne i et Skur bag Huset, hvorefter de gik ind og besluttede at blive i Stueetagen. Willy gjorde Ild paa Aften, og Robert kommanderede de saarede Støveler af, da Gulvet lige var gjort rent. Kort efter sad de alle om Ilden og isgtog Dampen fra de vaade Klæder, der var hængt til Tørring.

Den behagelige Forandring af Situationen gjorde et saa dybt Indtryk paa Niels, at han istemmede en Sang, og Eksemplet smittede.

»Dum, Dum, Dum, Dum!« kom det et eller andet Sted fra, men der var for megen Støj til, at Spejderne kunde høre det.

»Lad os faa en til,« raabte Peter. »Du lægger for, Carl.«

Dum, Dum-Dum-Dum-Dum.

Carl lod sig ikke bedde to Gange, men begyndte straks.

Dum, Dum-Dum-Dum-Dum.

»Sul hvad er det,« hyskede Robert.

»Ja, jeg syntes ogsaa jeg hørte —,« begyndte Peter.

Dum, Dum-Dum-Dum, Dum!

»Det er paa Væggen,« sagde Hans. »Vi laver vist for meget Spektakel; vi har forstyrret Folkenes Natter.«

Dum, Dum-Dum-Dum, Dum!

»Det tror jeg ogsaa. Tavshed, mine Herre,« kommanderede Robert.

»Lad os faa en rolig Leg,« foreslog Peter. »Vi kan jo ikke sove, for vi er blevet tørre.«

»Ja, hvad mener I om at lave et Forbær?« faldt Carl ind.

Dum, Dum, Dum, Dum!

»Ja, lad os det,« udbød Peter begejstret. »Lad os stille Harald og Carl for Krigsretten som anklaget for at have ladet vort Telt brænde.«

Dum, Dum-Dum-Dum-Dum-Dum! led det paa Væggen, men det druknede i Drengenes Munterhed.

»Niels, du er Anklageren,« sagde Robert, »og Peter —«

Dum, Dum-Dum-Dum, Dum-Dum!

»De slaar nok Linoleum fast,« mente Carl.

»En Smule sent; et det ikke?« lo Harald.

»Peter, du er Forsvareren,« gik Robert videre. »Harald kan saa —«

»Hør!« afbrød Harald ophidsset og sprang op.

»Hvad er der dog?« spurgte Robert.

»Det banker —«

Et Brøl af Latter modtog denne Oplysning, men den standsede snart, da de saa, at Harald stadig var alvorlig. Han lyttede opmærksomt.

»Naa, hvad tror du saa, det er,« spurgte Robert.

»Et Signal,« hviskede Harald.

»Et Signal?«

»Ja; i Morse-Alfabetet!« fortsikrede Harald. »De sidste to Bogstaver var »je« og »æ.«

Drengene sprang op og lyttede i dybeste Tavshed.

Dum, Dum-Dum-Dum, Dum! led Bankningen.

»Le,« hviskede Harald.

Der var en Pause fulgt af

Dum, Dum-Dum-Dum-Dum!

»E,«

»Saa har det første nok været et!« H,« hviskede Robert. »Du har Ret, Harald, det er et Signal, og vi maa besvare det. Signaler tilbage.«

Harald gik hen til Væggen og signalerede:

»Hvem er De?«

Øjeblikkelig kom der Svar tilbage:

»Næstebeholder.«

»Hvorfor forbrænder de?« signalerede Robert.

»Selskabet,« var det overraskende Svar.

Patruljeføreren bankede igen paa Væggen:

»Endelig næstebeholder?«

Der var ganske stille, medens de ventede paa Svar. Da det kom, vilde de næppe tro deres egne Ører; de stirrede paa hinanden i Rædsel, da de langsomt fik Bogstaverne:

»Kneblet er bundet!«

Til Hjælp!

Spejderne stod ganske som lamslaaede. Saa gentog Robert, der var blevet ganske bleg: »Kneblet er bundet,« og tilføjede et Øjeblik efter:

»Bent, signaler tilbage: »Kommer.« I andre gaar med mig.«

Han førte dem ned ad Trappen, ud i Gaarden og om til Facaden af Huset.

Pantelaaneren Dør var omhyggeligt laaset, og den havde ingen Overlast lidet; Skodderne var der heller Intet i Vejen med.

»Bliv her, Carl, i Tilfælde af, at en Betjent skulde komme forbi,« beordrede Robert. »Niels gaar ud paa Hovedvejen for at finde en; I andre gaar med mig.«

De gik tilbage til Gaarden, klattede over et Plankværk og prøvede Pantelaaneren Bagdør. Den var forsvarligt laaset.

»Hvordan er det med Vinduerne?« spurgte Patruljeføreren.

»Dem har jeg prøvet,« svarede Harald. »De er alle i Orden; desuden er der Jernstænger paa Indersiden.«

»Ja, det tyder jo paa, at der er værdifuldt Kram derinde,« bemærkede Robert ret nedslaaet.

Han stod og spekulerede lidt og løb saa tilbage til det Værelse, hvorfra han havde signaleret.

Imedens undersøgte Harald omhyggeligt Omgivelserne. Det faldefærdige Hus, der laa ved Siden af Pantelaaneren, laa langt tilbage paa Vejen. Dets ene Gavl dannede Grænsen for Pantelaaneren Baggaard, og i denne Gavl var der to Vinduer tæt op til det tækkede Tag.

Der syntes ikke at forefindes noget,

hvormed en Tyv kunde klatre op til de øverste Vinduer. Harald fik en Mistanke om, at det hele var et Puds.

Bent og Niels undersøgte Jorden ved Skæret af et Tøllelys. De fandt ingen Fodspor uden deres egne, skønt Gaarden var fugtig og blød.

Imedens var Robert i Færd med at sende Melding til det mystiske Menneske, der havde signaleret.

»Døren og Vinduer foran og bag er aflaaede,« signalerede han.

»Bryd ind!« kom Svaret øjeblikkeligt.

»Har sendt Bud efter Politiet,« svarede Robert, forbløffet over det overraskende Forlangende.

»Tak, men bryd ind hurtigt,« blev der signaleret.

»Er De saaret?« bankede Robert.

»Kvæles.«

Robert løb atter ned i Gaarden.

»Jeg maa have en Kælle,« sagde han til Harald.

»Skal vi da mase Døren ind?« udbrød Harald. »Er det nu ogsaa forsværligt. Der er ikke andre Fodtrin end

vore.«

»Blot dog Politiet vilde komme,« sukkede Robert, fuld af Tvivl. »Spørgsmaalet er, hvorved risikerer vi mest: ved at slaa Døren ind eller ved at vente og lade der ske alt muligt?«

Han fortalte Harald den Samtale, han havde haft med den ukendte Signaller. Harald var synligt rystet og kom ikke med flere Indvendinger. Begge ledte nu blot efter et Redskab til at mase Døren ind med.

»Hvad er det, der stikker op over Muren?« spurgte Harald.

Han pegede paa en tyk Stang, som stod lænet op ad Muren i Haven til det forfaldne Hus.

»Lige hvad vi har Brug for!« erklærede Robert og haleden den over til sig. »Det er en, de bruger til at trække Torresmøre over; en ny tilmed. Nød bryder alle Love, saa vi laaner den ganske roligt.«

Harald tog sit Bælte af og bandt det fast til den ene Ende af Stangen. Niels og han tog saa fat i Bæltet. Ved den anden Ende gjorde Robert og Bent det samme med et andet Bælte.

Drengene svang den improviserede Rambuk frem og tilbage. Robert styrede den mod Laaten, og endelig gik den gennem Døren. Harald stak Haanden

gennem Hullet og slog Laasen fra, hvorefter Døren svingede tilbage.

»Bliv her Bent og Niels,« raabte Robert og sprang ind sammen med Harald.

De saa sig omkring ved Skæret af Tøllelyset og blev højlig overrasket. Gulvet var overvækket med Kasser, Skuffer, Pakker — alt i een stor Forvirring.

Længere fremme saa Butikken lige saadan ud.

»Ovenpaa!« raabte Robert, saa snart han fik Mælet igen. Der fandt de et Sovewærelse. Sengen var i Uorden, men der var ingen i den.

En let Støj paa den anden Side af Sengen trak deres Opmærksomhed hen Vej. Harald løftede Lyset og begge stirrede den Vej.

En graashaaret Mand laa paa Gulvet. Han var klædt i Pyjamas og havde en Støvle paa. Hans Arme var bundet fast til Siderne, og Benene var bundet sammen ved Anklerne. En Knebel havde han i Munden.

Harald trak sin Kæbe frem, og snart var Manden fri.

Den stakkels Fyr faldt tilbage og aandede tungt, men med et Udtryk af uendelig Lettelse. Der gik fuldt to Minutter, inden han rejste sig op og talte.

»Jeg sov, da de kom over mig,« begyndte han med Vanskelighed. »De var to — store, stærke Fyre; og Knebelen havde jeg allerede i Munden, da jeg vaagnede. Bagefter hørte jeg dem ransage Lejligheden i mindst en halv Time. Saa snart de var borte, gav jeg mig til at tænke over, hvad der var at gøre. Min Søn bor her ikke, og min Husholderske er paa Hospitalet. Medens jeg spekulerede, hørte jeg pludseligt jer bryde ud i en Spejdersang, og det gav mig Ideen. Jeg kender en lille Smule til Morse-Alfabetet, og jeg tænkte mig, at et Par Stykker af jer nok havde lært det. Saa lykkedes det mig at faa den ene Fod ind i en Støvle, hvorefter jeg gav mig til at hamre paa Væggen, til jeg tilsidst vakte jer Opmærksomhed.«

Mysteriet opklaret.

Pantelaaneren's Beretning blev afbrudt ved Carls Ankomst med en Betjent. Begge stirrede i Forundring paa Forvirringen omkring dem, og Betjenten

Forbavtelse blev ikke mindre, da Pantelaaneren gentog sin Beretning og fortalte, hvorledes han havde forskaffet sig Hjelpe.

»Det var jo et rent Held, Hr. Brun,« sagde han, »De kunde jo være blevet kvalte.«

Imidlertid havde Brun klædt sig paa, og de gik sammen rundt i Huset for at se paa Ødelæggelsen.

»Se, de Uslinger har smidt alt det tvivlsomme til Side,« jamrede han. »De har klogeligt udsøgt sig alle de smaa, værdifulde Sager, som var lette at transportere væk.«

»Jeg kan ikke fatte, hvorfor der ikke er Mærker af deres snavsede Støvler, en Aften som denne,« sagde Harald.

Endnu en Betjent ankom. De foretog en omhyggelig Undersøgelse, men ingen af Dørene eller Vinduerne i Stueetagen viste Spor af Overlast.

»De gik ovenpaa, Vinduerne i Facaden var lukkede indefra; de to i Gavlen stod paa Klem, men det plejede de at gøre,« fortalte Brun.

»De maa jo være kommet ind af et af disse,« bemærkede den ene Betjent, Sørensen.

»Men der er ingen Fodtrin nedenfor, bemærkede en Spejder.

»Har I undersøgt det,« spurgte Sørensen.

»Ja; der er absolut ikke andre end vore egne,« erklærede Robert.

»Hvem bør overføre,« spurgte Harald, som stod og saa ud af Vinduet.

»En Enke, Fru Price,« svarede Pantelaaneren.

»Underligt, vi ikke har hørt noget til hendes, bemærkede Robert, »vi laavede da ellers Støj nok, da vi slog Døren ind.«

»Aah, hun er meget døv; den Stakkels!« forklarede Brun.

»Kom her og se, Roberts, kaldte Harald, der stadig stod ved det aabne Vindue. »Dette Vindue er lige blevet maalet.«

»Ja, for tre Dage siden,« sagde Brun. »Saa se paa disse Mærker, Betjent, foreslog Harald.

Betjenten holdt sin Lygte hen til det angivne Sted. Paa to Steder var den nye Maling skrabet væk.

»Friske Mærker tilmed,« erklærede Sørensen. »Er der nogen Stige nedenunder?«

»Nej.«

»En Stige lænet op til Huset kunde ikke skrabe der«, pegede Harald.
»Nej, men en Støve kunde«, svarede Betjenten.

De undersøgte omhyggeligt Mærkerne. Robert stirrede paa det gamle Hus overfor. Dets nærmeste Vindue var tre Meter fra det Vindue, han stod ved og lige overfor. Det laa ogsaa et Par Metre højere oppe.

I dette Øjeblik kom Peter ind i Værelset. Harald sprang frem, greb hans Haand og holdt den hen til Huset.

»Du har ikke været ved Vinduet, vel?« spurgte Harald.

»Nej, hvorfor?«

»Se paa Malingen paa dine Fingre!« sagde Harald.

Alle saa paa Peter.

»Han har vel faaet det paa sig nedeunder«, mente Betjenten.

»Der er ikke malet dernede, hvad har du haft fat i?« spurgte Robert alvorligt.

»Lad mig se — jo, Stangen vi slog Døren ind med —«

»Javel!« udbød Robert og kigede over paa det gamle Hus.

Harald gættede hans Tanke, og de to styrtede ned og hentede deres »Rambuke« op og undersøgte den ved Lyset.

»Se her«, sagde Robert og gav Betjenten ved Vinduet Stangen.

Der var Tavshed nogle Minutter, medens de to Betjente undersøgte den.

Robert forklarede dem sin Opfattelse, og da de holdt Stangen ud gennem Vinduet, viste det sig, at den mere end naaede over til Vinduet i det gamle Hus. Desuden passede Enden af Stangen nøjagtigt til Mærkerne i Vindueskarmen.

»Ja, vi maa dér over«, sagde Sørensen, og man begav sig straks paa Vej.

»Bank stærkt«, tilrådede Brun. »Fru Price er død og maaske allerede til Sengs.«

Betjenten bankede voldsomt. Til hans Overraskelse aabnede Døren sig herved.

»Aaben!« udbød han. Saa raabte han: »Fru Price!«

Intet Svar. Han bankede paa Døren med sin Stav. Saa hørtes et Barns ungstelige Raab: »Bedste, Bedste! Der er nogen, der banker!«

Et Vindue blev aabnet og en forskræmt Stemme hørtes.

»Der er ikke noget i Vejen«, sagde

Betjenten og trådte frem, saa han kunde ses. »Er De og Barnet alene i Huset?«

»De gjorde mig ganske forkrækket«, sagde Fruen, »er der noget paa Færde?«

»Gadedøren staar aaben«, svarede Betjenten. »Vi maa hellere gaa en Ronde.«

»Er Døren aaben!« udbød Fru Price.

»Aah, kom dog ind at se, om her er nogen.«

De gik indenfor. Fruen kastede en Friserkabe over sig og kom ud paa Trappesafstigen med et Lys.

»Jeg er vis paa jeg laaede Døren, lige efter Hr. Jensen og hans Broder kom hjem.«

»Aah, saa her bor andre i Huset«, spurgte Betjenten.

»Blot to Handelsrejsende fra London«, svarede hun.

»Og hvor er deres Værelse?«

»Døren dér lige for.«

»Netop det Værelse, mumblede Robert.

Til den gamle Dames Forbavselse gik Betjenten straks hen til Døren og slog den paa op vid Gab.

»Aah, forstyrrelsen ikke —« begyndte hun.

»Der er ingen!« raabte Betjenten overrasket.

»Er der ingen«, sagde hun og gentog sin Forklaring om, at hun havde læst, da de var kommet hjem.

Men Betjenten og de andre var styrtet ind i Værelset og gav sig til at undersøge Vinduerne.

»Her har Stangen hvilet«, viste Robert.

»Ja, saa er vi jo klare over, hvordan det er foregaaet«, sagde Betjenten med Overbevisning. »Det har været omhyggeligt forberedt. Røverne har hørt jer Spejdere slaa Døren ind og er stukket af.«

Den natlige Jagt.

»Men hvor er de stukket hen?« sagde Sørensen efter at det var opklaret, hvorledes Tyvene er kommet over i Lejligheden. »I har gættet rigtigt to Gange, Spejdere; gæt engang til.«

»Lad os til at begynde med se Deres Støvler«, foreslog Robert.

Han bemærkede sig begge Betjentens Støvleform og betag sig sammen med Harald ud paa Vejen.

»Hvad vil De nu gøre,« spurgte Brun Betjentene.

»Jeg vil vente at se, hvad disse Drengene har at sige,« svarede Sørensen. »Saa vil jeg gaa til Inspektøren.«

De gik lidt ned ad Vejen. Spejderne var forsvundet. Langt ude ad Vejen kunde de se en Lygte bevæge sig; kort efter kom Drengene løbende tilbage.

»Hvad ligger der i den Retning,« spurgte Robert og pegede.

»Intet paa denne Side af Jernbanen.« »Aah, saa Jernbanen løber forbi derude?«

»Ja, først i en dyb Gennekskræng og senere gennem en Tunnel.«

»Ja, for de to Mænd er gaaet den Vej!« erklærede Robert.

»Men der er jo ingen Station,« indvendte Sørensen. »Den ligger paa den anden Side af Købstaden.«

»Og der er heller ingen Tog efter ellers,« tilføjede den anden Betjent.

»Men de er gaaet den Vej,« fastholdt Robert.

»Umuligt,« mumlede Brun.

»Ja, jeg har nu Tillid til Jer, Drengene,« sagde Sørensen til Spejderne. »Lad os se paa de Fodspor. Du kan jo gaa tilbage til Stationen og aflægge Rapport,« henvendte han sig til den anden Betjent.

»Se lige paa disse Fodspor her, først end vi gaar,« sagde Robert. »En højre Støvle med fire Beskyttere paa. Her er den venstre — to Beskyttere mangler paa Indersiden. Her er et Par Spor til. Ingen Beskyttere, men Søm; læg Mærke til Mønstret. Jeg kan vise Dem det samme længere nede paa Vejen.«

Sørensen og Robert gik bort for at se paa dem. Det tog ikke Spejderen lang Tid at overbevise Betjenten om, at de to Personer, der havde forladt Fru Prices Hus, var drejet ned ad en Gyde.

De sporede dem gennem den hele opblødte Gyde og ud paa en Markstil. »Du har gode Øjne,« erklærede Sørensen. »Vi gaar jo lige løs paa Jernbanen denne Vej.«

Faa Minutter efter stod de paa Toppen af Brinken og saa ned paa de blanke Skinner.

»Her gaar fire Linier forbi,« bemærkede Robert.

»Ja, fire Linier hen til Tunnellen, men kun de to gaar gennem den,« svarede Betjenten.

»Saa maa den langsommere Trafik altså vente paa Sidesporene, til den hurtigere er kommet forbi?« sagde Spejderen taknemligt.

»Netop. Jeg har set Godstog vente i ti Minutter eller længere endnu ad Gangen.«

»Maaske kender Tyvene til det.«

»Hvad tænker du nu paa?«

»Jo, det vilde saa være let for dem at slippe op i en tom Vogn og køre ud i Landet for saa at smutte af et eller andet Sted,« mente Spejderen.

»Hvilken Ide,« udbød Betjenten.

»Det er højst muligt; den Slags Folk kan man tilro alt. Maaske kan vi faa noget at vide i Signalhuset.«

De løb ned ad Skraaningen, og Betjenten forhørte sig hos Signalmanden.

»Du havde ikke Heldet med dig denne Gang,« lo han, da han kom tilbage. »Der har ingen Godstog været den sidste Time, men der kommer en Mængde om kort Tid.«

»Ekspresen signaleres,« raabte Robert og pegede.

»Ja, jeg kan høre den.«

De stod paa Skraaningen og overvejede Situationen. Ekspresen kom buldrende frem og dukkede ind i Tunnellen.

Stilheden, som fulgte efter, blev brudt af et langsomt og arbejdsomt — puff—puff—puff. Et halvt Minut efter kom et Godstog til Sync. De saa det nærme sig, raale forbi og standse støjende lige foran Tunnelen. Det var paa et Sidspor.

Pludselig greb Robert Betjentens Arm og pegede tvært frem.

To mørke Skikkelser kom til Sync. De løb lige ned mod Toget, klatrede op og forsvandt ned i en Vogn.

Betjenten styrede afsted mod Vognen, men da han var halvvejs derhenne langs Toget, sætte Maskinen sig i Gang; Vognene begyndte at passere forbi dem, bærende Flygtningene med sig.

Betjenten raabte og vinkede til Lokomotivføreren, men Støjen fra Vognene druknede hans Stemme, og hans Følgter blev ikke set.

»Hurtigt; op i en af dem,« raabte Spejderen.

»Op i hvad?« stønnede Betjenten.

»I en af Vognene, inden —.«

»Javel,« raabte Betjenten, der først nu fattede Meningen. Han sprang paa en Vogn, svang sig op og kom velholdt ned i den. Spejderen lige bag efter.

»Maaber, vi ikke blev set,« sagde Robert.

»Det er der ingen Fare for!« raabte Sørensen. »De forsvandt jo hurtigt ud af Sync.«

Toget buldrede nu afsted gennem Tunnellen. Det kom den ene efter den anden lig Fart og holdt den næsten i en Time. De sad i den tomme Vogn og passerede nu og da for at faa Tiden til at gaa og ventede paa, at Toget skulde standse.

»Hvor langt er de mon fra os?« spurgte Robert.

»Aah, en femten Vogne, formoder jeg.«

»Hvorfor ikke se at komme dem nærmere?« foreslog Spejderen.

»Jo, men hvorledes?«

Det var et Problem. Robert tænkte stadigt over det, da Maskinen masede sig op ad en stejl Skraaning og sagtede sin Fart derved.

»Ingen Station!« bemærkede Betjenten, der stak Hovedet op for at se frem.

»Signalet er imod os,« sagde Robert.

»Vi er paa saaben Mark. Det er lige de andres Chance til at stikke af.«

»Hvis vi standser, springer vi ud. Du til den Side; saa tager jeg denne,« dirigerede Sørensen. »Men kom ikke for nær til dem, hører du!«

»Vi standser,« udbød Robert. Hvis det gaar igen, for de springer af, maa vi naturligvis springe paa igen.«

»Ja, længere tilbage; bare der hvor vi er i Øjeblikket.«

Toget standsede. Spejderen sprang ud paa den ene Side, Betjenten paa den anden. Begge arbejdede sig frem langs med Toget holdende sig omhyggeligt i Mærket. Da de havde passeret ni Vogne, klatrede de forsigtigt op og kigede ned i alle de tomme Vogne.

Et kort, skarpt Flojt hørtes fra Lokomotivet, og Toget satte sig atter i Gang.

De svang sig begge op i den Vogn, som var nærmest, og afsted gik det igen. Betjenten befandt sig i en Vogn, som bar den ene Ende af en Jerndrager, af en enorm Længde. Den anden Ende blev båret af den næste Vogn. Spejderen var ikke at se noget Steds.

Spejderchefen paa Tisvilde Strand.
(Efter »Ved Leirbaale«, Aarhus).

Hs. Maj. Kongen betragter »Slaget paa Pindene«.
Endvidere ses Korpsadets og Bestyrelsens Formand:
Generalsjef Castenschild.

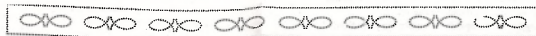
Demonstrationstoget sætter sig i Bevægelse.

Spejdernes Indmarch paa »Stadions«.

En forulykket Kanomand, (stud. polyt. Passborg-Olsen)
søger at klare Grejerne.

Fanerne samles medens Tropperne tager Opstilling.

Fem Minutter senere tiltrak en skræbende Lyd sig Betjentens Opmærksomhed. Han saa tydeligt noget bevæge sig ovenpaa Jerndrageren; i næste Øjeblik var Spejderen hos ham.

»Jeg kom op i den næste Vogn her fremme,« sagde Robert med ophidset Stemme. »Denne Drager hviler paa to Vogne, men den fjerneste Ende rager ind over en tredje Vogn. Jeg kravlede ud til Enden af Drageren. Der ligger en Bunke Presenninger i den tredje Vogn, og jeg tror, jeg kan se nogle Støvler stikke frem under dem.«

Mere blev der ikke sagt. Betjenten kravlede snart langs Jerndrageren, og Spejderen fulgte efter. Da de naaede Enden af Drageren, svang de sig forsigtigt ned i Vognen. Saa pegede Robert paa Bunken og hviskede:

»Sel Fire Støvler!«

Betjenten trak sin Stav frem og kreb frem mod Bunken. Saa slog den Tanke ned i ham, at Eyrene sov. Han aabnede lidt for Blændlygten og rettede Lyset mod deres Støvler; saa kom der et snu Smil over hans Læber.

Betjenten drog Presenningerne varmsomt til Side. Der laa de to Mænd i dyb Søvn! Den enes højre Haand laa nogle faa Tommer fra den andens venstre. Han fæmlede i sin Lomme, og færend Robert havde gættet hans Hensigt, faldt Sørensen paa Knæ og klappede et Par Haandjern om de to Haandled.

Begge Tyvene vaagnede. Betjenten svang truende sin Stav. »Saa for Pokker!« udbroder den ene; den anden stirrede dumt paa sin lækede Haand, men kunde ikke ytre et Ord af Forsvælselse.

Husk Kuponerne

Oktober Nr.

Redaktør: Frk. ESTRID OTT, Ribegade 3. Ø.

Indendørs Patulje-øvelser.

Hvor sad Centrum?

Tegn paa en Papirskive en Cirkel med et tydeligt Centrum. Skiven sættes med en Tegnestift fast paa en Dør, og en af de tilstedeværende faar Ordre til at tage et Tørklæde for Øjnene.

Hun anbringes en 3—4 Meter fra Skiven og skal nu med tilbundne Øjne gaa frem mod Døren, idet hun udstrækker sin højre Arm og peger paa det Sted, hvor hun tror, Centrum sidder.

I samme Øjeblik, hun rører ved Døren med Fingeren kommanderes »Holdt«, Tørklædet tages af, og hun kan sammen med de andre mere sig over Resultatet.

Det vil hurtigt vise sig, at det ingenlunde er let at finde Centrum, men med lidt Øvelse kan man efterhaanden opnaa en forbausende Færdighed.

At føle med Skeer.

Spejderne sætter sig i en Kreds. En af dem faar en Ske i hver Haand, bliver bundet for Øjnene og snurret et Par Gange rundt. Hun skal nu gaa om i Kredsen og ved at føle sig frem med Bagsiden af Skeerne søge at gætte, hvem det er, hun føler paa.

Kun Øjnene.

Dæk en Døraabning helt til ved Hjælp af Aviser, som du spænder fra Karm til Karm med Tegnesøm.

Klip saa i Aviserne en aflag Aabning omtrent 1½ Centimeter lang.

Krydset eller ukrydset?

Denne Øvelse vil vise Patuljeføreren, hvilke af hans Spejdere, der har størst lagtagelsesevne.

Spejderne sætter sig en Kreds, og en Saks gaar rundt fra den ene til den anden.

Idet man giver Saksen til sin Sidemand, spørger man:

»Krydset eller ukrydset?« Hun lægger maaske kun Mærke til Saksens Stilling og svarer hen i Vejret, da hun ikke forstaar Meningen.

I Virkeligheden kommer det slet ikke an paa Saksens Stilling, men paa den Maade, paa hvilken Spejderne holder deres Ben.

Sidder en Spejder med Benene over Kors, skal hun svare: »Krydset«, ellers »Ukrydset«.

Maanen er rund . . .

Denne Øvelse tjener ligeledes til at vise, hvor god Spejdernes lagtagelsesevne er.

Spejderne sætter sig i en Kreds, Patuljeføreren henter en Stok og spørger:

»Er der nogen, der kan gøre lige som jeg?«

Hun tegner en Maane paa Gulvet med Stokken, giver den to Øjne, en Næse og en Mund, idet hun siger:

»Maanen er rund, har Øjne, Næse og Mund«.

Hun har holdt Stokken i *venstre* Haand, og idet hun lader den gaa videre, flytter hun den først over i højre Haand og rækker den saa til sin Nabo, men hvor mange har lagt Mærke til dette? Øvelsen fortsættes til alle Spejderne »kan tegne en Maane«.

Uhret og Kompasset.

Har man et Kompas, kan man — naar Solen er synlig — altid vide, hvad Klokken er. Og har man et Uhr, kan man ved Hjælp af det og Solen finde Verdenshjørnerne.

Man regner med, at Solen staar op i Øst Klokken 6, staar i Syd Klokken 12 og gaar ned i Vest Klokken 6. Selvfølgelig varierer Solens Op- og Nedgangstid efter Aarstiderne, men her er regnet med Foraars- og Efteraarsjævndøgn.

Man kan da opstille følgende Skala:

Solen.	Uhret.
Ø	6
ØSØ	7 ³⁰
SØ	9
SSØ	10 ³⁰
S	12
SSV	1 ³⁰
SV	3
VSV	4 ³⁰
V	6

Eksempel: Solen staar SSØ, dog med lidt Hældning mod SØ. Klokken ca. 9³⁰.

Trops-Nyt.

1. Frederiksberg Trop.

10 af Troppens Spejdere har deltaget i Salget af Høstblomster.

Troppen venter i Efteraarsferien Besøg af 13 Spejdere fra Korsør. Der arbejdes paa Husflidsarbejder til Bazaren, som Divisionen tænker afholdt til Foraaret.

1. By Trop.

Flere af Troppens Spejdere har deltaget i Høstblomstsalget. Der er afholdt Tur til Ermelunden med Troppens forhenværende Tropsfører, Frk. Dons.

Endvidere er afholdt en Tur til Hareskoven.

1. Hellerup Trop.

Troppen har medvirket i en Film. En Del af Spejderne har assisteret ved Salg af Høstblomster.

1. Aarhus Trop.

I Aarhus blev der i Marts Maaned dannet en Trop paa 26 Piger under Ledelse af Ingeborg Pedersen, Spejderne er Rekrutter og træner til 2. Klasse. Der er dannet et Tropsraad.

Troppen har afholdt Sommerlejr ved Vosnæsgaard.

Som fast »good-turn«: Uddeling af Søndagsblade.

Meddelelser, der ønskes optaget i førstkomende Nummer, skal være indsendt senest den 8. November.

Fotografikonkurrencen

Præmien i Konkurrencen er vundet af Tropsfører, Frk. Aase Horn. Lassen for et Billede fra Frederikssundslejr.

Men foruden dette Billede har vi modtaget flere nydelige Billeder, af hvilke vi næste Gang gengiver et Par af de bedste.

Jysk Spejdersang

DER er et Land, hvor Folket nok kan trænge
til Muskler, Sener, Viljer spændt som Staal,
og derfor er det godt, at Danmarks Dreng
fra smaa vil hærdes til et saadant Maal.
Den danske Spejder sover trygt i Teltet,
mens Nattens Vinde trommer vaadt derpaa,
den danske Spejder vader gennem Æltet,
og lader Regn og Hagl og Storme slaa.

Med Spejdernavn vi glade ta'r til Takke —
at blive bedst er alles raske Drøm.
Men Bavnehøj er Landets største Bakke,
og Gudenaa er Danmarks længste Strøm.
Og derfor ved de gæve jyske Dreng,
at netop de maa sætte Maalet op,
saa det kan siges højt og mindes længe:
Med dem kan ingen andre holde Trop.

Vi lover, vi skal aldrig staa tilbage —
en Støtte hver skal blive for sit Hold.
Vi lover, godt at bruge vore Dage,
og aldrig plette Løftets blanke Skjold.
En Spejder ved, hvortil han sig forpligter,
den danske Spejder holder trofast Ord —
og allermindst den jyske Spejder svigter.
Paa det vi haaber, thi paa ham vi tror.

Olaf Hansen.

Det store Slag i Sydsjælland

Balmørkt var det; Regnen var lige holdt op, da Hellerupperne kom kørende paa Cykle ind i Køge By. Det var Japanerne, der gjorde Landgang paa Korea med den Hensigt at indtage Port Arthur, der forsvarede af de gæve Sydsjællands-Folk under Divisionschef, Frmlt. Mathiasen.

Klokken var 8 $\frac{1}{2}$ Aften, og skønt Styrken havde kørt de fem Mil fra København, gav den sig straks paa Vej de tre Mil til Haslev for ved en Overrumpling at rense hele det nordlige Stykke af Terrænet. En lille Stykke paa en halv Snæs Mand ankom med Toget og besatte Køge Bys Udgang — Broen over Køge Aa.

Hele Aftenen gik med Efterøgning af Køge Troppen; den maatte da være i Nærheden. Og ganske rigtigt, den kamperede i Nærheden af Kirkegaarden, men det blev først opdaget næste Morgen.

Japanerne fangede nemlig en lille Russer fra Køge By, og denne meddelte, at han skulde træffe de andre ved Kirkegaarden, og Signalet var tre Fløjt. Japanerne sendte et Par Smaafyre derned — med det Resultat, at disse ikke

viste sig mere den Nat. Trods yderligere Efterøgning fandtes Aarsagen til deres Forsvinden ikke.

Klokken nærmede sig 12

og Broen over Køge Aa laa nu i idyllisk Stjernebelysning. Man ventede Køge Tropp hjem til Køges Dynen, og der var lavet det-lækreste Baghold. Da Uren slog sine tolv Slag, var Freden endnu ikke forstyrret, og alt gik til Ro.

Russerne har trukket sig tilbage.

Felttelefonen meldte straks næste Morgen, at Styrken mod Haslev intet fjendtligt havde truffet. Civilbefolkningen havde dog ikke rømmet Byen, hvorfor Styrken havde tilbragt en fortrinlig Nat og var startet Klokken fem om Morgenen for at slutte sig til Styrken i Køge. Denne var imidlertid straks om Morgenen sendt ud ad Vejen mod Port Arthur (Vordingborg) for at møde Haslev Styrken og sammen med den trænge ind i Landet.

De første to Mil var der ingen Russer. Saa fandt man endelig en dag 60-kilometerstenen, 5 km fra Rønnede

Kro, hvor man havde opsnuset, at Hovedstyrken laa.

Godt, Kroen maatte tages med List. Tre Mand (falsk Forspids) gik forsigtigt ud ad Vejen, demonstrativt undersøgende hvert Hus og hver Gaard. Listen lykkedes. Der gik den ene Mellem tilbage efter den anden om en stor Styrke under Fremrykning ad Hovedvejen. Men ingen havde set Styrken, der cyklede over langs Skovene for at storme Kroen fra en Sidevej.

Japanerne erobrer Kroen.

Pludselig saa Russerne sig derfor angrebne fra Øst og trak sig Syd paa til de store Skove. Kroen blev besat og en lille Russerstyrke under Ledelse af Tropsfører Stockholm, Faxe, blev tilintetgjort, da den intetanende Nord fra nærmede sig Kroen.

Men Japanerne maatte videre mod Port Arthur. Det var derfor en Nødvendighed, at Russerstyrken i Skovene blev tvunget frem til Kamp i aaben Mark.

Hvad skildrer Japanernes Overraskelse, da Russerne af sig selv stormer frem fra Syd mod Kroen,—men ingen

Ved Rønnede Kro efter Slaget.

Nr. 1 (civil) og Nr. 3 fra højre af de stående er henholdsvis Stabschefen, Mathiasen, og Divisionschef, Frmlt. Mathiasen fra Sydsjællands Division. Nr. 6 er Korpstaktikeren (Troppsfører for 2. Hælsrup).

Efter Japanernes Besættelse af Rønnede Kro. En Russer i Japanernes Klær.

kunde jo vide, at Mathiassen havde sendt en Styrke løs paa Kroen Vest fra. Imidlertid blev Sydhæren fuldkommen slaat. To og tyve Mand, deriblandt Divisionschefen blev fanget, og en Afdeling trak sig tilbage til Skovene igen.

Rennede Kro atter i Russernes Besiddelse.

Japanernes Vagtpatrulje fra Kroen kommer styrtende og melder: Kroen besat af Russere. I en Fart gøres der Front mod Nord, og Russerne fanges og uddrives. Desværre var de i Kroen efterladte Fanger løsladte af Russerne.

Vejen til Port Arthur ligger aaben, og Øvelsen slutter.

En vidunderlig Dag for Sydsjællands Division.

Det var første Gang, Divisionen var mødt til Øvelse mod en fremmed Division, og Øvelsen var anlagt for at give de nydannede Troppe Lejlighed til at komme sammen med ældre Spejdere.

Det maa siges til Divisionens Ros — men Rosen falder nærmest paa Troppernes og Spejdernes — at der var mødt godt. Alle Divisionens Troppe var mødt undtagen Nykøbing, Falster, som var lovligt forhindret.

Bemærkes skal det ogsaa, at det var med Iver og Mod, at de delvis smaa Spejdere gik løs paa de større Hællerupper, saa Hovedslaget var langvarigt, og en Tid var Udfaldet uvist. Det gjorde heller intet daarligt Indtryk, at en Del af Troppene forsmaaede Kroens Løkkerier for den egen tilberedte Mad ved Baalene.

Og de, der saa Troppene troppe af paa Køge Torv, maa indrømme, at der er Fart og Livlighed over de Spejdere, saa det været sikkert ikke længe, inden der atter høres fordelagtigt Nyt fra den genvaagnende Division.

Vort Emblem.

Er mon alle Spejdere egentligt klare over, hvad vort Emblem betyder?

Jeg har hørt mange baade Spejdere og ikke Spejdere sige, at de syntes, at det var underligt, at vi havde taget den franske Lilje til vort Mærke. Jeg har da forklaret dem, hvorledes det hænger sammen, — saaledes som Chefen for min Division forklarer os det, naar vi bliver 1ste Klasses Spejdere; — og jeg kunde tænke mig, at der endnu var nogle, som ikke vidste Besked hermed.

Liljen i vort Emblem er ikke den franske Lilje — selv om den har stor Lighed med denne — den har en meget smukkere Herkomst. Det er nemlig den Lilje, som altid findes aftegnet paa det Sted af et Kompas, der angiver Nordretningen; — og Meningen med Liljen er da, at den skal være som et Kompas for hver Spejder, et Kompas som altid mindede ham om at styre den rette Kurs.

Den nederste Del af vort Emblem, Baandet med Paaskriften: »Vær beredt«, skal vise alle udenforstaaende, hvad der er vor Hensigt: »at være beredt til at hjælpe og gavne andre;« og tillige skal det til Stadighed være som en Paamindelse for os selv med Spørgsmaalet: »har du dygtiggjort dig, saaledes at du er beredt?«

Dermed hænger det ogsaa sammen, at vi faar Baandet som Mærke,

naar vi bliver 2den Klasses Spejder, det er kun en Opmuntring og en Ansporelse for os til at naa videre; — og faar vi Liljen som 1ste Klasses Spejder, er det for at vise, at nu er vi beredt til at følge Spejdernes lige Vej paa det Grundlag, vi ved Uddannelsen har modtaget. . .

Nu da I har set, hvor smukke Tanker der ligger gemt i vort Emblem, vil jeg gaa over til det egentlige Formaal med denne min Artikel; det er paa det indestående at opfordre alle Spejdere — fra Rekrutten til Divisionschefen — til at gaa med vort smukke Emblem, hver Dag og under alle Forhold.

Bedst var det for os, om vi, som f. Eks. Spejderne i Rusland, altid skulde bære vor Uniform; men det lader sig jo ikke gøre for manges vedkommende; — jeg gad nok se den Bank, der tillod sine Assistenten at møde i Spejderuniform —. Men een Ting kan enhver Spejder, han kan bære Civilliljen i sit Frakkeopslag eller paa sin Bluse baade paa Kontoret, i Selskab, paa Arbejdspladsen og i Skolen.

Hvis I vidste, hvor meget I vilde gavne Korpsen ved saaledes at bære dets Mærke, saa vilde I sikkert alle bære det.

Det er Eders Pligt at hjælpe, og særlig i denne Tid, eders foresatte i deres Bestræbelser for at agitere for vor Sag.

Folk vilde lægge Mærke til disse Liljer, som de vilde møde snart alle Steder, og de vilde tænke over, om ikke ogsaa deres Dreng eller Pige burde være Spejder; Eders Kammerater vil spørge, hvad det Mærke betyder, og I vil derved faa en glimrende Lejlighed til at fortælle dem om Spejdersporten, og I vil kunne forklare dem, hvad det

FUGLE fra alle Verdensdele.

Stort, smukt Lager. Glasakvarier. Fisk og Vandplanter. Fuglebur og alle Arter Redskaber

L. Sønksen,
Lars Bjørnstræde 12. Toff. Byen 1069 x

vil sige at tilbringe sine Fritimer sammen med gode Kammerater under Øvelse, Sport og Leg.

Mange Steder, vil I maaske blive drillede, fordi I viser, at I er Spejdere; men der findes ikke noget bedre og mere styrkende end at kunne være »Martyr« for sin Sag, og saa vil I oppe jer og vise disse Drillepinde, at netop I er de dygtigste i Skolen, netop I er de flinkeste og elskværdigste paa Kontoret; I vilde kunne sætte jer i Respekt overfor andre, og de vil tænke over, om der alligevel ikke

var noget godt i at være Spejder.

Hele jeres Opførsel vilde maaske ogsaa blive bedre, naar I vidste, at Folk kan se paa jer, at I er Spejdere. Det vilde hjælpe jer at huske paa, hvad Spejderloven forlanger af jer, til at tænke mere paa andre og lidt mindre paa jer selv. . .

Derfor Spejdere, lad os snarest faa sat Liljen i vort Frakkeopslag, og »vær beredte til at hjælpe med at agitere for Spejderbevægelsen.

K-B-S.

trulje, der demonstrerede et Lejrbaal, flere kendte Aarhusianere medvirkede med Foredrag, Oplæsning og Sang.

1. Hinnerup vandte i Sommerferien fra Hinnerup til Divisionslejren, medens 1. Herning foretog en Cykletur over Tirs-Vinderup-Hjærbæk-Viborg-Hald.

1. Horsens slog Lejr ved Juelsminde Strand i 3 Dage, og 1. Silkeborg vandrede for de mindres vedkommende fra Silkeborg til Divisionslejren paa 2 Dage, medens de ældre Spejdere foretog en Cykletur over Herning-Nykøbing-Lønstrup-Skagen-Aalborg.

Divisionen deltog med 35 Mand fra Aarhus, Hinnerup, Horsens og Silkeborg i Korpsets Idrættsturnering og Vandreløjr.

Københavns Division.

Den ved Tropsfører Carstensens Afgang ledigblevne Plads som Stabschef er nu besat med Tropsfører K. Eldal, Vesterbrogade 17.

Paa Divisionens Kontor forefindes nu Telefon: Sundby 2275.

5. Bytrop. Mandag d. 15. og Tirsdag d. 16. havde 1. Helleruptrups 3. Patrulje en rask Øvelse med 5. Bytrops 2. Patrulje i Skovene ved Frederiksdal. Efter et fortrinligt Lejrbaal overnattede begge Patruljer i 5. Bytrops Hus i Lyngby. Hellerupperne vandt — selvfølgelig! — med 20 Points med 19.

1. Bytrop. Troppen udgiver sit eget Blad: »Meddelelser til Troppen«; hver Troppens Anliggender behandles, og Øvelser og Ture refereres.

ANBEFAL
»VOR UNGDOM«
TIL
DINE KAMMERATER

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14 er aabent fra 12-5½.

Nørrejske Division.

Skive Tropa. 9. Septbr. Nældeplukning.

16. Septbr. Paa Ørredfiskeri ved Haaelbro.

30. Septbr. Nøddetur til Kaas.

Viborg Tropa. En Rekrutpatrulje paa 12 Mand dannet.

Høstet 40 kg Nælder.

Midtjyske Division.

Foruden Divisionslejren i Sommerferien har hver enkelt Tropa haft sin egen Lejr som nedenfor anført.

1. Aarhus foretog en 5 Dages Tur over Himmelbjerget-Silkeborg-Viborg-Randers til Divisionslejren, medens 2. Aarhus cyklede over Viborg og Nykøbing M. til Khlmmøller, Bulbjerg, Løkken og Lønstrup.

1. Aarhus har fra Nældeudvalget modtaget Afregning for 248 kg Nælder. I Anledning af Spejderugen foretog Byens 100 Spejdere 2 Demonstrationsmarcher med stor Tilslutning gennem Byen, den 15. en Opvisning, der overværedes af flere Tusinde Tilskuere og sluttede Tirsdag Aften med en Aftenunderholdning, hvori foruden en Pa-

1. Bytrop
nyder
Badets
Glæder
paa
Bornholm

Fra Stadion.

Laurits og Valde er kommet til Spejderopvisning. Laurits, der har en Fæter, som er Spejder, er meget overlegen, og vil ikke paa noget Punkt indrømme sin Uvidenhed over for den yngre, videbegærlige Valde.

Med den for Københavnrendreng særegne oratoriske Færdighed, lykkes det ham langt om længe at overbevise Valde om, at Hellerupperne ikke bliver vaade om Fødderne, hver Gang de opholder sig i den supponerede Aa, over hvilken de bygger Bro, og at vedkommende Spejdere ikke behøver at bringe de druknende i Land, før de giver dem kunstig Aandedræt.

De to Spejdere, der sidder paa »Pindene« og slaar hinanden i Hovedet med de sammenrullede Tæpper, vækker begges Forundring; men naar Laurits tænker nærmere over Sagen, kan han jo nok indse, at det er en udmærket Kur mod Hovedpine og Svimmelhed.

Under Haandboldkampen spørger Valde forbavset: »Ham den lille der med Regnfrakken, hvorfor har han Bind om Hænderne?« Laurits maa nu oplyse ham om, at det ikke er en Regnfrakke, men en Føreruniform, den lille Mand har paa, og at det hvide paa Hænderne er et Par altfor livlige Manchetter, der ogsaa vil spille Bold.

Omsider er Opvisningen færdig, og Laurits og Valde begiver sig mod Udgangen for at tage de udstillede Spejderarbejder i Øjesyn; her forarges sidstnævnte, hvis Fader er Skomager, stærkt over, at saadan nogle Fuskere skal gaa faguddannede Arbejdere i Bedene, under en Strike vil de naturligvis opføre sig ukollektalt og optræde som Skruibrækkere.

Paa Vejen hjem fortæller Laurits om en Spejdertur, han har været med paa: De »kjørnbanede« op i Nordsjælland en Lørdag Eftermiddag, om Natten »ladede« de i en Skovridgemark, og

om Søndagen havde de en udmærket Øvelse, hvorpaa de »stogede« hjem.

(De mærkelige Udtryk angaaende Befordringen og Nattelejet skyldes, at Laurits har læst »Vor Ungdom« og ikke kan indse det logiske i, at hans egne Nydannelser ikke skulde være godt Dansk, naar Ord som kanøede og teltede er det).

Til Held for Laurits kom han og Valde ikke til Fakkelparaden, det vilde maaske ellers have været vanskeligt for ham at forklare sin lille Kammerat, hvorfor Spejderne nu havde tændt Ild i deres Kosteskafter.

Hellerup-Divisionen.

Divisionen har afholdt Øvelse med Sydjsjællandske Division, hvormed nærmere berettes andet Steds i Bladet. Ved Opvisningen paa »Stadion« byggede en Patulje en Bro af Granlagter.

Magnus Almind,

statsaut. elektr. Installatør.

Strandvej 185. Telf. Helrup 1808.

Lager af Lysekroner og Lømmelamper.

Spejderlamper.

Elis Møllerup

Strandvej 158. Telf. Helrup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wolff. — Herwilt & Kantantid.

A. M. Hirschprung & Søner m. m.

Hellerup Musikonservatorium

Lærerkorps: kgl. Kammerangerinde Frk. Ida Møller, Fløjtsolde Fru Anna Otto, kgl. Kapelmusikus Vilb. Bartholdy, Organist Frederik Otto og kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon. Al Undervisning personlig ved ovennævnte Lærerkorps. Elever paa ethvert Standpunkt modtages. — Estersvej 18. Telefon: Hellerup 1088.

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Hell. 75. Strandvej 187. Hell. 7.

Vestsjællands Division.

Slagelse Trop. Troppen har skiftet Fører, Borgelin er fratrædt, og Lejtn. Dyre, der trods ringe Kendskab, ved Energi og Dygtighed allerede efter 2 Maaneders Forløb faaet bragt den noget forkviklede Trop paa Fode. Troppen har faaet Tropslokale i Slagelse Lystkov, faaet indført fast Øvelsesturnus, for Vinteren engageret Lærere i Gymnastik og Salonskydning, en ugentlig Udrykning, — ingen der udebliver uden skriftlig Motivering fra Førelsdrene, der er med andre Ord kommen Orden.

Chr. Larsen,

Iste Klasses Haandskomagari.

Ole Bruunsvej 3

Telf. Ord. 825

Telf. Odr. 825

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Tlf.: Ordurp 943.

Reparation af Cykler, Motorcykler m.m. udføres.

TELTE vandtæt imprægneret Teltduk amerikansk Armyduck J. NIELSEN, Nørrebrogade 32, TELEFON 6631

JOH. E. KNOCK, 186, NØRREBROGADE 186.

»Centralmagasinet«, Istedg. 158 »American«, Købmagergade 62

Vorneklein og Paletot fra 25 Kr. Prima Regnfrakker fra 18 Kr. Vaskede Maanchetjakker, 360, Drengesøj og Sportsbukser — billige Priser.

Etter Maal leveres Iste Klasses Herreskrædderi.

Alt i Lingeri.

Den Forgylde Støve

har det største Lager af Prima pøkkede

Fedtlædersstøvler til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43

Leverander til Hæren.

1. Byttop
heuter
Post
i Rønne.

Lapning og Stopning.

Nu da Vinteren staar for Døren, hvor der skal særlig Gang i det indendørs Arbejde, er det et Par Smaaarbejder, som Spejderne bør lægge sig efter i højere Grad end tidligere, saa de kan være lidt drevne dertil, naar Lejr tiden atter indfinder sig. — og det er Lapning og Stopning.

Altfor ofte slæbes for meget med i en Lejr, fordi man gaar ud fra, at saa snart der er et Hul paa Strømperne, tager man det næste Par paa, og naar der saa ikke er flere rene tilbage, begynder man igen med dem, der er mindst hullede. Jeg opsøgte derfor den gamle Baadsmænd, som er os saa vel bekendt fra den Gang, han fortalte os om, hvorledes vi skulde vadske Tøjet i en Lejr, og beredvillig og elskværdig, som han altid er, lovede han at fortælle, hvorledes disse hærdede Soule bærer sig ad.

»Ja, ser Du, min unge Ven«, siger han, »det er ikke saadan at forklare, det maa Du hellere se,« og lidt efter kommer Sømanden tilbage med et Par Bukser med et stort Hul i, og en Strømpe, der ogsaa kan trænge til en Naal og Traad. »Se, naar der er saadant et Hul i et Par Bukser, vender man først Vranken ud og klipper saa Hullet til, ikke i en Firkant, da det saa bagefter vil blive forrykket i Hjørnerne, men med runde Hjørner, saa

det bliver en Cirkel eller en Oval, derefter bøjer Du Kanten op hele Vejen rundt og klipper et Stykke Tøj til; men det skal være meget større end selve Hullet, for hvis Hullet er fremkommen ved Slid, er Tøjet omkring Hullet saa tyndt, at hvis Lappen syes paa det, vil det rives i Stykker med det samme, lav derfor en ordenlig Lap og bøj ligeledes Kanten om paa den, ellers vil Kanterne komme til at frynse. Først syer Du saa Lappen paa lige omkring Hullet (med Hullets Kant bøjet ind mod Vrangsidens) ved at begynde Stinget i Bukserne og lade det gaa op igennem Lappen, igen ned gennem Bukserne og op gennem Lappen, og Syningen skal foregaa med Naalen vendt ind imod Dig selv og gaaende fra højre mod venstre hele Lappen rundt.« I en Fart havde den gamle Sømand faaet denne Lap syet paa lige omkring Hullet, og jeg kan ikke andet end beundre den Færdighed, hvormed den gamle Fyr kan bruge sine Fingre, og den Syning, der kan maale sig med, hvad en ung Fige lægger i sin Syning paa sit Udstyr. Men Sømandens Tanker er helt andre Vegne end ved Damernes Broderi, han begynder at sy Lappen fast i Kanten paa samme Maade som Inderkanten, og et Øjeblik efter giver han Lappen lidt Presning med sin Sømandsnæve, vender Retten paa

Bukserne ud, og man ser en Lap, man ikke vilde skamme sig for at gaa i Selskab med.

»Og Stopning«, siger han, »det er noget af det simpleste, man kan tænke sig, men de unge Mennesker skal være taalmodige og give sig Tid til det, det er noget enhver kan lære, selvfølgelig er det lettere at binde Hullet til med en Traad, men det maa Du endelig ikke gøre, for saa er det komplet umuligt at gaa ret langt, hvis man skal træde paa saadanne Ujævnheder — nej, ser Du,« siger Sømanden, idet han trækker sin store, uldne Strømpe paa Haanden, »brug for det første ikke længere Garn, end det er nødvendigt, for Du ved nok, at «Fanden syer med lang Traad; begynd saa Stinget et godt Stykke fra Hullet, ved et af Hjørnerne, og træk ikke Garnet helt ned til Strømpen, men lad en Stump sidde tilbage. Du tager saa et Sting lige paa tværs af det første, saa sidder Garnet fuldkommen fast; dernæst gaar Du tværs over Hullet lige saa langt paa den anden Side, som paa den Side. Du begynder, tager derefter et lille Sting paa samme Side ikke bredere end Garnet er tykt og gaar saa over paa den Side. Du begynder, saa Traaden ligger fuldstændig parallel med den første, tager atter det ganske lille Sting paa samme Side og gaar saa over paa den modsatte, og Du maa endelig huske det lille Sting, inden Du gaar tilbage« tilføjer han, »for ellers er det, at Traadene kommer til at ligge paa skraa, saa de ikke bliver parallelle, og det er Sjuskeri. Naar Du paa den Maade har syet hen over hele Hullet, gaar Du paa tværs af Stingene og lader Naalen skiftevis gaa ovenover og nedenunder Stinget til den modsatte Side; tager atter det lille Sting og gaar

atter tilbage, saa hvor Du før lagde Garnet over Stinet, lægger Du det nu under, og det, der før laa under, lægger Du nu over. Paa den Maade fortsætter Du hele Vejen hen, og Du slutter ganske som i Begyndelsen, ved at lægge det sidste Sting paa tværs af det næstsidste. For Bekvemmelighedens Skyld kan man lægge en Flaske eller en Klods

under Hullet, saa behøver de unge Mennesker ikke at stikke Fingrene, ja — det er nu den Maade, hvorpaa vi baade lapper og stopper, det er jo ikke saadan for os, hver Gang vi slider et Hul i Bukserne, eller slider Hul paa Strømpen, at sende det hjem til Mor og faa det helt tilbage igen, — nej lad bare Ungdommen lære at klare

sig selv lige fra Børn af, saa kommer de meget lettere gennem Livet.»

Jeg lover den gamle Semand, at vi skal lægge os efter denne Gren af Husvæsnen uden dog ganske at ruinere Lappeskræderne.

Og med den sædvanlige Elskværdighed, om at være os til Hjælp, naar han kan, tager jeg Afsked med ham.

Foss.

Den gamle Major paa Horneby er Ejer af det smukke Klosterris Hegn, hvor han driver et pragtfuldt Fasaneri!

I den senere Tid har Vildttvy Gang paa Gang hjemsegt Skoven, og de kostbare Fugle er i stort Antal blevet røvet fra Revieret. Det har ikke været muligt at fange Ugeringsmændene, thi de arbejder i dybeste Stilhed, og ikke et Skud er der løsnat i Skoven.

Man har fundet Blodspor og Fjer,

og man formoder, at Vildttvyene efter Mørkets Frembrud forsynede med Blændlygter og lange Pigkæpper lister sig ind under Fasanernes Siddepladser. Ved at kaste Lyset op efter er de i Stand til at se Fasanerne, og Fuglene bliver blændede af Lyset og sidder ganske stille. Et Stik i Brystet og Pigkæppen henter dem ned en for en. Lygtest forsynes der de i Stimændenes Sække.

Den gamle Major er træstesløs.

Men i Aften — i dette Øjeblik — har han faaet sikker Efterretning om, at der er nogen i Skoven. Han har sendt Bud efter Politiet og bedt det komme til Horneby, og nu gaar han ned til »Musvaagerne«, den Spejderpatrulje, som han har givet Lov til at lejre sig i Parken.

»Hør, Dreng«, siger han, »nu kommer I til at hjælpe mig en gang,« og saa forklarede han dem det hele.

»To af jer kommer til at alarmere mine Skovfogeder. I maa følges ad, og her har I et Kort, hvor I vil finde deres Huse afmærkede. I maa se at komme lidt hurtigt rundt til dem. Sig til dem fra mig, at Vildttvyene er i Skoven, og at de skal tage deres Bæsser og holde Vagt hver ved sin Udgang og se, at ingen slipper ud. Og skulde I se Blink i Skoven, saa Iag nøje Mærke til, hvor det er. Kom tilbage hertil, saa snart I kan. Inden en Time vil Po-

litiet være her, og saa skal vi have fat i dem, de Kanutter.»

Saaledes lod Opgaven. — Der var 15 Minutter til at sætte sig ind i den og lægge sin Plan, og hvert Hold fik et lille Udsnit af et Kort at gaa efter, saaledes som I ser det næste Side.

Holdet bestod af 2 Spejdere. Opgaven skulde løses til Fods. Det var til ladet at bruge Tændstikker undervejs for at se paa Kortet, men ikke Lommelygte.

Det var mørk Julnat, og kom man først ind i Skoven, var det ikke mange Haandsbredder, man saa frem for sig. (Forøvrigt gælder det ved saadan en Lejlighed om at stiple Træk at have sit Kort i Hovedet — det spilder Tid, hvis man skal bruge det undervejs — og desuden er det heldigst at stryge Tændstikker af, naar man ikke ved, hvad Øjeblik man kan løbe i Arterne paa en Vildttvy.)

Vi begynder i »Musvaagerne« Lejr i Horneby. Majoren har lige udgivet sin Ordre (Grundlaget), og vi ligger paa Mavens 1 Græsset og studerer Kortet ved en stor Flagermuslygtes Skær.

»Hvad gælder det,« siger vi til os selv —?

For det første at faa Baskeden rigtig overbragt.

Vi gentager i Tankerne Ordren til Skovfogederne, til vi er ganske sikker paa, at vi kan den.

Det var det.

For det andet, at faa det gjort i en Ruf — inden de Bæsser slipper ud af Skoven.

»Hallo!« siger vi til os selv. »Her maa vi have fat i Kortets»

Der er 3 Skovfogeder, og deres Huse er alle paa Kortet mærkede med et X. De ligger hver i sit Hjørne af Skoven.

Vi er straks klar paa, at vi vil holde os til Hovedvejen, ellers løber vi bare vild. — Men en Skovkant er forværrigt ogsaa god at følge.

»Stop nu lidt — vi er jo to Mand — hvorfor i Alverden skulde vi løbe og gnide os op ad hinanden — naar vi er to, maa det vel være fordi, der er Brug for det.«

»Nu har jeg det: Du løber ad Vejen lige mod Borsholm og alarmerer Skovfogeden der. Derfra følger du Skovkanten til Abellund, siger ogsaa Besked her og venter ganske rolig til jeg kommer. Saa gaar jeg den anden Vej over Charlottenborg. Kommer jeg først venter jeg paa dig.

Er du med paa den.«

Mere er der egentlig ikke at sige om det. — Selvfølgelig; der er andre Maader at gøre det paa, men vi holder os til denne.

Saa er der endelig det tredje Punkt at mærke sig — Vildttrynet! Vi maa have Øjne og Ører med os undervejs.

(Dette vil foranledige dig til at sige til din Makker — »lad nu være med at løbe hele Tiden! Stop engang imellem helt op og lyt, og hør du noget til Tyvene, saa læg nøje Mærke til, hvor de er. Sig det til dine Skovfogeder og skynd dig til Hornby og sig det der, saa snart du har været, hvor du skal — i saa Fald skal du naturligvis ikke

vente paa mig. Du efterlader blot Besked til mig. »)

Dermed er den Sag i Orden, og vi er klar til at starte.

Som det gaar her, bliver det dig, der løber paa Vildttrynene (ved V inde i Skoven). Du ser pludselig en Lommelampe skinne inde i en Tykning, og du er hurtigt klar over, hvem du har for dig.

Du vil dukke dig ned i Græften og ligge ganske stille, dels for at være helt sikker i din Sag og for at se, hvad der foregaar, dels for ikke selv at blive set.

Lidt efter glimter Blændlygten igen — den er stadig paa samme Sted.

Saa tøver du ikke længere. Du har mærket dig Stedet — det er let nok, da det er lige ved en stor Vejstige — du springer op som en Fjer — fjerner dig forsigtig ind i Skoven og naar i Lob Vejen et Stykke længere fremme.

Fra dette Øjeblik løber du, som en vis Mand var i Hælene paa dig — du lader Kammerat være Kammerat. Han kan vente ved Abellund, til han styrtet sammen, og han selv er gammel og graa — og saa snart du har sagt Skovfogeden ved Charlottenborg Besked, iler du tilbage til Hornby for at fortælle, hvad du har set i Skoven.

Paa denne Tur vilde jeg, hvis jeg var i dit Sted, følge Skovkanten — der er lysere, der er mere sikkert, og du skulde jo gerne se at naa tilbage med din Besked, og skulde du Herrer Vildttryne endelig være trukket vestpaa i Skoven eller være ved at gaa ud af denne, er der jo Chance for at faa et nyt Glimt af dem.

Opgaven kan løses paa flere andre Maader, og det er meget muligt, at du kan finde en Løsning, der er bedre.

Naar man sidder i en hyggelig varm Stue, er der i det hele taget ingen Grænse for, hvor flist og sindrigt, man kan gøre en Ting — eller kunde have gjort den.

Betydningen heraf er imidlertid mindre — kan man i en Fart finde en simpel og god Løsning paa en Greftekan, skal man være glad for den. Det er det, der har nogen praktisk Betydning i Livet.

Hovedsagen vil altid være den, at man løser Opgaven.

Man kan ikke forlange hver Gang at faa fat i den bedste Løsning — den som din Kammerat uvægerligt vil hale op af Ærmet, naar I er paa Vejen hjemad.

Ved denne Lejlighed viste det sig som bekendt, at der var et ikke ringe Antal Spejdere, der havde det mere i Benene end i Hovedet. De løb deres 4 km gennem den mørke Skov paa gennemsnitlig 10 Minutter, og det var godt. Derimod skal der være 2 af Skovfogederne, der gik hen og hængte sig af Fortvivlelse over de uforstaaelige Ordre, de fik. Og det var jo ikke saa godt.

Og jeg har hørt en anden Spejder paasta, at den tredje skulde have inviteret de Herrer Ravere til Aften, med Æggekeg og Snaps og deres Fugle til den nærmeste Jernbanestation.

Men det er naturligvis ikke andet end ondsindet Opspind og Historier af den Slags, der skyder op som Paddehatte, hvor Spejdere ligger i Lejr sammen.

C. Lembcke.

Udtalelser om Spejderbevægelsen.

Du siger, at du ikke kan forstaa, at jeg vil lade mine Drenge være Spejdere. — Ja, jeg vil indrømme dig, at jeg undertiden kan mærke paa Skolens Drenge, naar de har været paa Spejdetur, men naar jeg ser den Begejstring og Glæde, hvormed mine egne Drenge kom-

mer hjem fra Turene, og navnlig naar jeg ser den Friskhed og Glæde over Naturen, det udmærkede Kammeratskab mellem store og smaa og den Følelse af Pligt til at gøre Nytte og til at holde Spejdereren blank og uplettet, der er fælles for de af Skolens Drenge,

der er Spejdere, — saa forstaaer jeg, at her er et uvurderligt Moment i Opdragelsen, som disse Drengene nødigst maatte undvære, og saa er jeg glad ved, at mine Drengene har Lyst til at være med der.

MATHIAS MØLLER

Adjunkt.

Aarhus Katedralskole

Gennem sin Fordring til og Opøvelse i Selvdisciplin er Spejderbevægelsen vel skikket til hos Ungdommen at fremarbejde den Karakterens Mandighed, uden hvilken intet Folk i Længden kan hævde sig indadtil og udadtil.

ST. GRUNDTVIG

Herredsfoged

Aarhus

Spejderbevægelses Maal og Midler anser jeg for betydningsfulde i Arbejdet for Udviklingen af en sund og levedygtig Ungdom.

KNUD CHRISTENSEN

fhv. Overlærer.

Liv i Skov og Vange er en Spejders Sag — Sang af danske Sange i den friske Dag,

hævde sig med Ære indenfor sit Flag — Pligtens Lov at lære er en Spejders Sag,

og i Trop at vandre frem for Folk og Flag — hjælpe sig og andre er en Spejders Sag.

OLAF HANSEN

Adjunkt, Forfatter.

Aarhus Katedralskole.

Det glæder altid en gammel Mand, naar Ungdommen fylkes for Troen paa Folk og Land.

SPRINGBORG

Kaptajn, fhv. Brandinspektør.

Et Sted langt inde i Sverige, hvor Naturen er vild og uberørt, ligger i Udkanten af de store Skove mit prægtige Sommerslot — hinsides Godt og Ondt.

Det er bygget af svære Granstammer, tættet med Mos og tækket med Græstørv og Lyng.

Aldrig har jeg sovet en sundere Sovn med saa dejlige Drømme som i Halmen i de massive Granstamme-Sengesteder, ingen Bøffer har smagt mig saa godt, som dem jeg selv lavede ved det røgsværtede Ildsted i et Hjørne af Hytten, og ingensinde har jeg syntes at have saa kostelige Malerier paa mine Vægge, som naar jeg kastede Blikket gennem de tre smaa Vindueshuller ud i den henrivende Natur.

Jeg kan lide i Mørkningen at ligge der udenfor ved Baalet og ryge en Pibe, nydende Ensomheden, lyttende til alle de Natens mærkelige Lyde, der efterhaanden beroliger Naturen.

Langt borte, ved jeg, fylder nu Millioner af livstætte, forlystelses-syge unge Mænd Hundredtusinder af Kaffee, Bar'er, Varieteeer, Badessteder og andre Forlystelsesanstalter, langt de fleste uden at føle synnerlig Glæde ved Livet, fordi de ikke forstaaer at leve sundt og naturligt. De ødsler deres Penge bort til ingen Nytte i et Jagt efter Fornøjelser og føler blot Livslæde, fordi de har mistet Sansen for det primitive Naturlivs smaa Glæder.

Vi gamle Spejdere, vi kan tale med om, hvad Naturlivet betyder for Mennesker, og det kan nok hælde, at Ungdommens Opdragelse vil blive en Smule ændret, naar vi bliver noget ældre og blaar et Ord at skulle have sagt.

Jeg kom til at tænke derpaa, da

jeg i Fjor Sommer kom op til Hytten for at holde Ferie og traf to gamle Spejderkammerater deroppe. De havde for Aar tilbage som Dreng, ligesom jeg, været med i den Flok smaa Spejdere, der byggede Hytten.

Den ene af dem var dengang en svag og forkælet Drenge, der kun, selv uvidende om Spejderslivets Strabadser, efter megen Modstand fik Lov at drage paa Spejdetur til Sverige i Stedet for at tage til et Badested med Familien. Den anden erindrer jeg som en uvorn Gadedrenge, der i Ferien vilde have drevet rundt i Gader og Stræder og lavet Unoder Dagen lang.

Jeg selv, der var en bleg og opsløben Fyr, en rigtig Læsehest, havde samlet et større Antal Jack London Romaner, som jeg skulde tilbringe Ferien med — da et eller andet fornuftigt Menneske fik ogsaa mig sendt med paa Spejderturen.

Spejderlivet i den herlige Sommer, da vi byggede denne Hytte, kom til at betyde meget for mere end een af os — det kunde bl. a. disse to gamle Kammerater fortælle om mangen en Aften, naar vi laa ved Baalet og opfriskede gamle Minder.

Hvad mig selv angaar, saa har senere i mangfoldige Frierier mit Telt været slaaet op paa baade højt mod Nord, som bl. a. i Lapland og paa Island og langt mod Syd — helt nede i det solrige Italien.

Men ingensinde føler jeg mig i saa herlig en Stemning, som naar jeg har taget Ferieophold i mit prægtige Sommerslot — Blokhytten, som jeg engang som Spejdersdrenge var med til at bygge der inde i de store svenske Skove.

Gammel Spejder.

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDRIKSEN)

25 Aars Forfatterskab

Det er i Aar 25 Aars siden, den landskendte Forfatter Marius Møller be-
traadte sin Forfatterbane.

De første 10 Aars Forfatterskab
gjorde dog ikke Marius Møller videre

Forfatteren Marius Møller.

kendt, idet hans Produktion kun be-
stod i Smaadigte, Smaanoveller og en-
kelte Oversættelser i Ugeblade og Dage-
blade. Men siden 1902, da Marius
Møller udsendte sin første Bog: »UN-
DER FORAARETS MÆRKE«, tog
Forfatterskabet Fart.

Saa godt som hvert Aar bragte en
ny, omfangsrig Bog, og Marius Møl-
lers Navn blev kendt og skattet i den

danske Læseverden, især paa Landet.
Indtil nu er Marius Møllers Bøger trykt
i c. 35.000 Eksp.

Med »HAN GJORDE SIN FLIGT«
i Fjor vandt Marius Møller sig en smuk
Sejr.

»DE RØDE MURE« som udkommer
i disse Dage, vil forhaabentlig btinge

Forfatteren en velfortjent Jubilæums-
succes.

Marius Møller har i omtrent 20 Aar
været Højskoleforstander i Randers-
egnen, nu er han Redaktør paa Samse-
og er tillige kendt og skattet som
Foredragsholder.

Hvordan skal man læse?

Det synes som om Menneskene i
vor Tid kommer til at ligne hinanden
mere og mere — næsten som var de
skaaret efter samme Mønster og lavet
efter samme Recept. Det kommer af,
at Folk i højere Grad end i nogen
anden Tid saa' at sige lever Livet i
Flok og Fællesskab.

Man faar nogenlunde den samme
Skoleuddannelse, man læser de samme
Aviser, i Fritiden er man næsten altid
sammen med andre Mennesker o.s.v.

Kun meget faa Mennesker lever deres
egte stille Liv med original Udvikling
og selvstændig Tænkning.

Der læses vist meget, men desværre
mest Aviser og tilfældige Kvaldromaner,
som man ikke behøver at tænke nær-
mere over — thi Besværet med at tænke
selv er et ulønnet Arbejde, som det
moderne Menneske helst undgaar.

Den store danske Kritiker Georg
Brandes har engang skrevet en fortræf-
kelig Artikel »Om Læsnings-, hvori han
bl. a. siger:

Der gives i vore Dage en Overtro
paa saakaldt almindelig Dannelse — et
Ord, jeg er lidt bange for. Man læser
for at opnaa almindelig Dannelse. Den
bliver let saa almindelig, at der slet
ingen Dannelse bliver af. Man læser
snart om Hvaler, snart om Kongestaten
snart om Skuespilkunst, snart om
Tænder, snart om Socialismen i Balcen,
snart om Folkeviserne i Serbien, snart
om Revolutionen i 1830 — mellem
hveranden for at dannes almindeligt.

Men alle Mennesker, der kan noget,
kan noget særligt. Fra det særlige
aabner sig Vinduer ud mod det al-
mene. Men der fører langt færre Veje
fra det rent almindelige til Særkunds-
skaben.

Bliver altsaa det Spørgsmaal stillet:
Hvad skal man læse? saa svarer jeg:
Læs langt hellere ti Bøger om een

Ting eller om een Mand end hund-
dende Bøger om hundrede forskellige
Ting.

Sæt, en vilde forsøge at lære engelske
Parlamentsforhandlinger at kende,
ville der da være Mening i, om han
tog Hansard's: Samlingen af de steno-
grafiske Beretninger om Parla-
mentsforhandlinger, for sig og forsøgte at
læse dem fra nogle Aartier eller mere
igenom? Han blev vist nærmest tosset
deraf.

Jeg fik engang Interesse for den engelske
Politiker Lord Beaconsfield, der tillige
var Romanforfatter; for først af
kun for denne enkelte Mand. Jeg be-
gyndte da med at læse, hvad han havde
skrevet af Romaner og Noveller, fulgte
dermest hans offentlige Livs Historie.
Saa kom jeg jo ogsaa til hans politiske
Taler i Parlamentet. Og da min Inter-
esse havde et Midtpunkt, blev alle disse
Taler om Ting, der ellers ikke syssel-
satte mig, fængslende for mig, og ikke
blot hans Taler, men alle de Taler, der
bleve holdte af hans Fæller og især af
hans Angribere og Fjender. Han havde
Fjender i Mængde, og hver af disse
Fjender havde sin Personlighed. Disse
Personligheder blev mig relativt inter-
essante, fordi den, de vilde tillivs, inter-
esserede mig stærkt, og saaledes blev
efterhaanden et stort Afstnit af Englands
politiske Historie, der ellers havde liget
mig temmelig fjært, yderst tiltænk-
kende for mig.

Altsaa: Saa snart en Person eller en
Sag interesserer min Læser, saa er
Raadet det: Bid dig fast i den, fordyb
dig i den! Du lærer tusinde Gange
mere derved end ved at fordybe dig i
tusinde Sager og Personer. Genstanden
udvider sig for dit Blik og omspænder
efterhaanden en hel Horizont. Men be-
gynd aldrig med Horisonten, det er at
stirre ud i det blaa.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Isolator Flasker

Holder Indholdet
varmt i 24 Timer;
koldt i flere Dage.

1/4 Liter Kr. 2.00

1/2 » » 2.50

Rygsække

Af grønt Ravndug,

Kr. 1.50, 2.00, 2.50, 3.00.

Bedre Kvalitet og Forarbejdning,

Kr. 3.50, 4.00, 5.00, 6.50.

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Anbefal »Vor Ungdom«
— til dine Kammerater. —

Hvor bor Deres Skomager?

Møllegade 8 — der faar De altid Fodtøjet færdig til lovet Tid.

Første Klasses Arbejde, første Klasses Materiale
giver faste Kunder.

ALTID STORT LAGER AF BRUGT FODTØJ

HUSK: Kun Møllegade 8. F. JOHANSEN

Husk at enhver Spejder

kun bør drikke,
nyde og byde

Maglekilde og Frederiksberg
Brøndanstalts

anerkendte Mineralvande

fremstillet af
krystalklart, kimfrit Natur-Kildevand

Barnängens Blæk

faas overalt og
bruges overalt

Firma-Mærke

OVE GAY

Malermeister
og Dekorationsmaler
Kresprinsesse Sofiesvej 6
Telf. Rodhaab 2026.

Specielt: Bygningsarbejde og
Udsmykning
af Fæner og Bænke

BUDKONTORET

„Phalthan“

Telefon Centr. 12,370 — Gothersgade 113.

Spejder-Sangbog

50 Lefr- og Marschsange

Udgivet af 1. Charlottenlund Trop

Pris: 50 Øre.

Faas gennem Depotet, Nørregade 14

Københavns Husgerningskontor,
Nansensgade 16, Stuen,
anviser overalt unge, flinke Kvinder til
Vask, Opvask, Rengøring, Strykning,
Kogning og Servering samt midlertidig
Kokke-, Ene- og Stuepige, Nattevagt samt
Sygepleje. Telf. Byen 5020 x. Fru J. JENSEN.

Hvorfor gaa til Strøgets Barber?

naar der findes Frisørsalon
3, Tornebuskgade 3.

Vestmannagadens

Første Kls Viktualie- & Delikatessfor-
retning, anbefales med alt til koldt Bord.
Specialitet: Skilpadde og Salater, alt egen
Tilvirkning. Altid stort Udvalg i Kon-
serves. Væerne bringes. Ærbødigst
Tlf. Am. 448 x. **VIGGO ANDERSEN**

Sølvgade Kvarterets Rulleforretning

har altid Tøjet færdig som
lovet. Tøjethentes og bringes
Tlf. By. 1102 u.

Sølvgade 104.

Budcentralen Blaagaard

Alt besørger af voksne Bude.

Telefon 12,305 og Nora 3206 x.

Blaagaardsplads 3.

TH. PEDERSEN

Møbelforretningen

»Phalthan«

Telf. 12,370 — Gothersgade 113

Specialitet:

Lædermøbler og Gardiner

V. GRIMSTAD

Vore Damer & Vore Herrer

Redigeret af Chr. Lauritzen

Udkommer skiftevis hver Uge med Hefter paa 40-48 Sider.
Skandinaviens fornemste og mest mondane Magasin for Kunst og Kultur.
Over 100 Illustrationer i hvert Hefte.

Fineste Klicheer — Krideret Papir — Farvetryk.
3 Kr. i Abonnement pr. Kvartal. 50 Øre pr. Hefte.

STEEN HASSELBALCHS

ERSLEV & HASSELBALCH

FORLAG

JACOB ERSLEVS FORLAG

To Bøger enhver Spejder bør eje:

BADEN-POWELL:

**MINE OPLEVELSER
SOM SPION**

Pris Kr. 1.50

TORRY GREDSTED

DRENGE

Fortællinger med talrige Illustrationer

Pris kartonneret 2 Kr.

PRESSENS MAGASIN

Udgivet af Journalistforbundet

Redigeret af Sten Drewsen

Udkommer 2 Gange om Maanednen.
3 Kr. i Abonnement pr. Kvartal. 50 Øre pr. Hefte.

STEEN HASSELBALCHS FORLAG

KØBENHAVN